

மலைக்கை

ஆசிரியர் : டொமினிக் ஜீவா

புளுகர் பொன்னையர் கலைஞர்களின் புதிய படைப்பு

74 யூலை 27, 28

பம்பலப்பிட்டி சாஸ்வத் மண்டபத்தில்

(ஓர் இளம் தம்பதிகளின் உண்மைக் கதை)

புதிய ரசனையோடு நெறிப்படுத்தியுள்ளார்
'கலைத் தென்றல்' வரணி யூரான்.

தயாரிப்பு :- வேலணை வீரசிங்கம்

எஸ். சின்னத்துரை பிறதர்ஸ்

கே கே எஸ். வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

பிரிட்டிஷ் சிலோன் கோப்பறேஷன் லிமிட்டெட்டிஷ்

விநியோகஸ்தர்கள்

உற்பத்தியாளர்

விட்டுப் பாவனைக்கான சவர்க்காரங்கள், வாசனைச் சவர்க்காரங்கள், கிருமி நாசினிகள், வாசனைப் பவுடர்கள், சமையலுக்குகத்த எண்ணெய் வகைகள், மாட்டு — கோழித்தீவி வகைகள்

விநியோகஸ்தர்கள் :

பிளேட் வகைகள், ஓடிக்கொலோன், தீயனைக்கும் கருவிகள்.

Distributors for :

J. L. MORISON SON & JONES (CEYLON) LTD,

‘ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் - கவி
யாதிய னைய கலைகளில் - உள்ளம்
நாடுபு - டென்றும் நடப்பவர் - நிறர்
நனநிலைகண்டு கிள்ளுவார்’

உள்பதாவது ஆண்டு

ஜூலை
1974 75

10-வது ஆண்டு மலர்

அடுத்த இதழ் மல்லிகையின் பத்தாவது ஆண்டு மலராகத் தயாராகி வருகின்றது. சம கால இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பல நம் முன்னால் தேங்கிக் கிடக்கின்றன. அத்தகைய பிரச்சினைகளை நாம் பரஸ்பரம் மனந் திறந்து விவாதிக்க - எடுத்துச் சொல்ல - ஆக்கபூர்வமான வழிமுறைகளில் அதற்குச் சரியான தீர்வு மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொள்ள இம் மலரைச் சகலரும் ஒரு பொது மேடையாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்றே விரும்புகின்றோம்.

மலர் மிகக் காத்திரமாகவும் பொலிவாகவும் உள்ளடக்கச் சிறப்பு மிக்கதாகவும் அமைய இருக்கின்றது.

மலரின் விலை ரூபா இரண்டு; சந்தாதாரர்கள் இந்த இதழுக்குத் தணியாகப் பணம் செலுத்த வேண்டும். அல்லது அவர்களது சந்தாவில் மலரின் விலை கணக்குவைத்துக் கழிக்கப்படும்.

— ஆசிரியர்

மணக்கும் 'மல்லிகை'
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே;

மல்லிகை
ஆசிரியர் டொயினிக் தீவா
234-A கே.கே.எஸ் வீதி
யாழ்ப்பாணம்
(இலங்கை)

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கூட்டும்

தமிழ்
சிங்கள
எழுத்தாளர்
மாநாடு

அண்மையில்
பிரமாண்டமாக

கொழும்பில் நடைபெறும்

- சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர், இலக்கிய ஸ்தாபனங்களின் பேராதரவு இதற்கு உண்டு.
- பிரபல தமிழ் - சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பங்குபற்றுவர்.
- ஜனாதிபதியும், ஒரு தொழிலாளி, ஒரு விவசாயி, ஒரு எழுத்தாளன், ஆகியோரும் திறந்து வைப்பார்கள்.
- தேசிய ஒருமைப்பாட்டுக்கான தேவையை வலியுறுத்துவதுடன் வழிகாட்டும் அறிக்கை சமர்ப்பிக்கப்படும்.
- தமிழ் - சிங்கள இலக்கியங்களை பரஸ்பரம் அறிமுகப்படுத்தும் அறிக்கைகள் இடம்பெறும்.
- தமிழ் - சிங்கள கவிஞர்கள் பங்குபற்றும் கவியரங்கு நடைபெறும்.
- தமிழ் - சிங்கள கலைஞர்கள் கூட்டாக கலந்துகொள்ளும் (நாட்டிய நாடகம்) கலாநிசீழ்ச்சிகளில் ஒன்று.
- பொதுக் கூட்டம்.
- ஒருமைப்பாட்டு வேண்டுகோள்.
(எழுத்தாளர்களுக்கும் மக்களுக்கும்).
- தேசிய ஒருமைப்பாட்டுத் திட்டம்.
- தமிழ் - சிங்கள இலக்கிய உறவுத் திட்டம்.

கச்சதீவு —

சமாதானத் தீர்வும் நல்லிணக்கமும்

ஒரு மகத்தான சாதனை!

இலங்கை - இந்தியப் பாரம்பரியமான நட்புறவு, நல்லெண்ணம், பரஸ்பரம் புரிந்து கொள்ளும் உறவு நிலைக்கே ஒரு சவாலாகவும், நீண்ட கால எல்லைப் பிரச்சினையின் சிக்கல் மிகுந்த ஒரு கடல் திட்டாகவும் இருந்து வந்துள்ள கச்சதீவுப் பிரச்சினை, இரு பிரதமர்களினதும் சக்தி மிகுந்த இராஜதந்திர நடவடிக்கை மூலமும் விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை காரணமாகவும் உச்சகட்ட சாணக்கிய தந்திர அணுகு முறைக்கு ஏற்பவும் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து தீர்க்கப்பட்டுள்ளதையிட்டு இரு நாடுகளிலும் வதியும் நல்லெண்ணமும் சமாதானத்தை விரும்பும் மனப் பக்குவமும் கொண்ட மக்கள் பெருங் கூட்டம் மகிழ்ச்சிப் பெருமிதத்துடன் வரவேற்றுக் குதூகலிக்கின்றது! இரு பிரதமர்களையும் மனமார வாழ்த்துகின்றது.

கச்சதீவு ஒப்பந்தம், இந்த நாட்டுக்கு வெற்றி அல்லது பாரகத் திரு நாட்டுக்குத் தோல்வி என்ற வெற்றி—தோல்விப் பிரச்சினையாக இதை நாம் கணித்துப் பார்க்க விரும்பவில்லை.

இந்திய — இலங்கைத் திரு நாடுகள் இரண்டுக்குமே இது ஒரு மகத்தான வெற்றி என்றே நாம் கருதுகின்றோம்.

இரண்டு நாடுகளிலும் உள்ள பிற்போக்குக் கூட்டங்கள், இனவாதிகள், பிரிவினைச் சக்திகள் கச்சதீவுப் பிரச்சினையை முன்வைத்து, பாரம்பரியத் தொன்மை மிக்க நட்புறவு கொண்ட இரு சகோதர நாடுகளையும் பிரித்து வைத்துத் தமது திருவினையாடல்களைப் புரியலாம் என எண்ணிக் காரியமாற்றி வந்துள்ளன. இந்தக் கச்சதீவை வைத்து அதை ஒரு சர்வதேச — உள் நாட்டுப் பெரும் பிரச்சினையாக்கி, உலகப் பெரும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளை மறைமுகமாக இதில் தலையிட வைத்து — காஷ்மீர் போல இப் பிரச்சினையையும் இழுத்தடித்துக் குட்டை குழப்பலாம் என நத்தய சக்திகள் மனப்பால் குடித்து வந்தன.

இரு நாட்டுப் பிரதமர்களினதும் மிகப் புத்திசாலித்தனமான இந்தத் தீர்வு நடவடிக்கை அவர்களினது திட்டத்தையே சீர்குலைத்து விட்டதுடன் இரு நாட்டு மக்களையும் மேலும் மேலும் நட்புறவால் இணைக்கக் கூடிய நெருக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இந்தச் சிறு தீவைப் பற்றிய நெருக்கடியான நிலைமை தீர்க்கப்படாமலே மேலும் மேலும் இரு நாடுகளினதும் உறவுகள் சீர்குலைந்து போனால் இந்து மா சமுத்திரத்தில் சமாதானம் நிலைகொள்ளாது, இன்னும் இரு நாடுகளுக்கும் துவேஷத்தை உருக்கூட்டி, தமது ஏகபோக உலகச் சுரண்டலுக்கு ஆசிய நாடுகளைத் தளமாக மேலும் மேலும் பயன்படுத்தலாம் என்ற ஏகாதிபத்தியச் சக்திகளுக்கு இந்தச் சமாதானத் தீர்வு மரண அடி கொடுத்து விட்டது. அவர்களினது உள்நாட்டு ஏஜண்டுகள் குய்யோ முறையோ எனக் கூப்பாடு போடத் தொடங்கியுள்ளனர்.

சகோதர நாடுகளுக்கிடையே தோன்றும் எல்லைப் பிரச்சினைகள், பக்கத்துப் பக்கத்து எல்லைகளில் ஏற்படும் சிக்கல்கள், கருத்து முரண்பாடுகளை ராணுவபலத்தைக் கொண்டல்ல, நேசபூர்வமாகக் கலந்து பேசி, ஒரு சமூக முடிவுக்கு வர முடியும் என்பதை இலங்கை — இந்திய நாடுகள் யதார்த்தபூர்வமாக உலகிற்குத் தமது செயல் மூலம் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளதையும் உலக சமாதான விரும்பிகள் பூரண மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றுக் கொண்டாடுகின்றனர்.

எதிர் காலத்தில் ஆசிய நாடுகள் தமது வெளி விவகாரப் பிரச்சினைகளை இப்படி அணுகித் தீர்ப்பது தமக்கு மாத்திரமல்ல, உலகத்திற்கே நல்லது என்பதைத் தமது தீர்க்கதரிசனச் செயல்கள் மூலம் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளதற்காக ஆசிய நாட்டு மக்கள் அனைவருமே இந்த இரு பிரதமர்களுக்கும் தமது நன்றியைத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றே நாம் விரும்புகின்றோம்.

தன்னலம் விரும்பிகளும் சந்தர்ப்பவாதிகளும் இன வெறியர்களும் சீர்குலைவாளர்களும் பிற்போக்காளர்களும் அந்நிய ஏஜண்டுகளும் ஒருவேளை இப்பிரச்சினையை வைத்து நாட்டு மக்களைக் குட்டை குழப்ப முயற்சிக்கலாம்.

இந்த நியாயத் தீர்வின் மகத்தான சாதனைப் பெறுபேறுகளை அறிய நாம் நீண்ட நாட்கள் காத்திருக்கத் தேவையில்லை. கூடிய சீக்கிரம் இதன் சர்வதேசப் பெறுமானம் — மதிப்பு — கௌரவம் ஆகியவைகளை நமது இரண்டு நாடுகளிலும் உள்ள முற்போக்கு இயக்கங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் உணரத்தான் போகின்றனர் — அதன் அறுவடையை அனுபவிக்கத்தான் இருக்கின்றனர்.

இதில் எந்த நாடு வென்றது; எந்தத் தேசம் தோற்றது என்ற லாப நஷ்டக் கணக்கை நாம் பார்க்கவில்லை,

இரண்டு நாடுகளில் வாழும் சமாதானம் விரும்பும் பாரம்பரியம் மிக்க மகத்தான மக்கள் பரம்பரையின் பொது வெற்றிதான் இது என உறுதியாக நம்புகின்றோம் நாம்!

வெள்ளி விழா

யாழ்ப்பாண மாநகராட்சி மன்றத்தின் வெற்றிவிழா இம் மாத ஆரம்பத்தில் மிகக் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட இருக்கின்றது. 6 தொடக்கம் 14-ந் திகதி வரை ஒருவார காலம் இக் கோலாசல விழா பல உவகையூட்டும் கலாசார, பொழுதுபோக்கு நிகழ்ச்சிகளுடன் நடைபெறப் போகின்றது.

இலங்கையின் இரண்டாவது பெரிய பட்டினமான யாழ்ப்பாணம் கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலத்தில் எத்தனையோ முன்னேற்றங்களைக் கண்டுள்ளது. இலங்கையின் மிகத் துப்புரவான பட்டினம் என்ற பெருமையைச் சமீப காலத்தில் பெற்றுத் திகழும் பட்டினம் யாழ் நகரேதான்.

திறந்த வெளியரங்கு, நூல் நிலையம், ஸ்ரேடியம், பூங்கா ஆகியவை பட்டினத்தின் சிறப்பம்சங்களில் ஒரு — சில.

யாழ் முதல்வர் துரையப்பா அவர்கள் கடந்த காலங்களில் பட்டினம் முன்னேறுவதற்காகச் செய்து வரும் ஆக்கபூர்வமான செயல்களை யாரும் அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது.

'மக்கள் மேயர்' என்ற பட்டத்தை மக்களின் அபிமானத்தின் பேரில் பெற்றுக் கொண்டுள்ள துரையப்பா அவர்கள் தேனீயப் போல, மிகச் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கிவருவது யாழ்ப்பாண முன்னேற்றத்திற்கு ஒரு காரணமாகும்.

வெற்றி விழாக் கொண்டாடும் யாழ்ப்பாணம், வருங் காலத்தில் இன்னும் இன்னும் சிறப்பாக முன்னேறும் என்பதற்கு அறிகுறிகள் இன்று மிகத் துலாம்பரமாகத் தெரிகின்றன.

பாரம்பரியமிக்க பழம் பெரும் பிரதேசத்தின் முக்கிய நகராக விளங்கும் யாழ்ப்பாண நகர் இன்று புதிய பொலிவுடன் திகழுகின்றது.

சென்ற ஜூன் மாத மல்லிகை இதழ் படித்தேன். எனக்கு பரிபூரண திருப்தி இல்லை என்றபோதிலும்கூட, உங்களின் பணியைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. நமக்கு ரஷ்ய, இந்திய, ஆங்கில, அமெரிக்க இலக்கியப் படைப்பாளிகளின் படைப்புக்களெல்லாம் தெரியும் ஆனால் நமது சகோதரச் சிங்கள மக்களின் சிந்தனைகளை நாம் இதுவரையும் அறிந்து வைத்திருக்காமல் போனது எவ்வளவு துரதிர்ஷ்டம். எவர் என்னதான் சொன்னாலும் நாமும் அவர்களும் காலாதிகாலமாக இந்த மண்ணில் ஒன்றாகத் தான் வாழப்போகின்றோம். எனவே ஒரு பெரிய தேசிய இனத்தைச் சேர்ந்த மக்களின் மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாடு, சிந்தனை ஆகியவற்றைப்பற்றித் தெரிந்துகொள்ளாமல் நாம் வாழ்வதனால் அது நமக்கு எத்தனை பெரிய நட்பம்! அது மட்டுமல்ல, வளர்ந்துவரும் ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிகூட ஓடிவாய்விழுந்ததாகவே இருக்கும் என்பது எனது எண்ணம்.

ஜூன் இதழைச் சாவகாசமாகப் படித்துப் பார்க்கும்பொழுது எத்தனையோ அரிய தகவல்களை நான் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. பல்கலைக் கழக மாணவர்களுக்கும் தமிழக இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் இந்தத் தகவல்கள் பெரிதும் உதவிகரமாக அமையும் என்றும் நான் நம்புகின்றேன்.

உங்களது சிரமங்கள் எனக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. இருந்தும் தொடர்ந்தும் இந்த தேசிய ஒருமைப்பாட்டு இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச்செல்லுங்கள். ஏனெனில் தமிழர் -சிங்களர் -முஸ்லிம்கள் மத்தியில் அறியாமலும் - அறிந்துகொண்டும் - ஏற்பட்டுவிட்ட தப்பிப்பிராயங்களைக் களைந்து எறிவதற்கு இப்படியான ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகள் பெரிதும் உதவும்.

சம கால அழுக்குத் தனங்களான தூற்றல்களால் மல்லிகையின் அளப்பரிய தொண்டு மறைக்கப்பட்டாலும் காலம் நிச்சயமாக அதற்குரிய மதித்தைத் தந்தே தீரும் என்பதை என்போன்றவர்கள் உள்பூர்வமாக நம்புகின்றோம்.

எதிர்காலம் மிகப் பிரகாசமாக நம்முன்னால் விரிந்து கிடக்கின்றது. தடம் தவறாமல் நடந்து செல்வோம்.

கொழும்பு - 11.

வ. ந. பரராஜசிங்கம்.

ஒருமைப்பாட்டு இதழ் ஒய்யாரம் தான்!

நாங்கள் சிங்கள எழுத்தாளர்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அளவுக்காவது சிங்கள வாசகர்கள் தமிழ் எழுத்தாளர்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்களா? நாங்கள் பெருமை பேசிக்கொள்ளலாம். சிங்களக் கதைகளை நூற்றுக்கணக்கில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டோம். எத்தனை கவிதைகள் தமிழ்மொழியிலிருந்து சிங்கள மொழிக்கு மாற்றம்செய்யப்பட்டன? ஒரு கைவிரலிலேயே கணக்குப் பார்க்கக்கூடிய கதைகள் மட்டுமாவது மொழிபெயர்ப்பு நடந்திருக்கிறதா? ஒரு உண்மை. இன்று தமிழ் மக்கள் சிங்கள மொழியில் வல்லுநர்கள் ஆகி வருகிறார்கள். அதுமாதிரி சிங்கள எழுத்தாளர்கள் ஆகவில்லை. எனவே மாற்றம் நடக்கவில்லை. இதுதான் உண்மை ஆகவே நாம் ஏன் ஒருவழிப்பாதையாக இப்படி நடக்கவேண்டும்?

ஏதாவது ஒரு சஞ்சிகை சிங்கள மொழியில் ஒருமைப்பாட்டு இதழ் வெளியிட்டதா? வெளியிடுமா? ஆகவே நாம் ஏன் இந்த ஒரு வழிப் பாதை முறையை அனுட்டிக்கவேண்டும்? இதற்கு நீங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

திஸ்பனை.

கூ கீட்டிணசாமி.

இக் கடிதத்தில் ஓரளவு உண்மை இல்லாமல் இல்லை. இருந்தும் இன்றைய சகோதரச் சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலர் இந்தக் குறைபாட்டை உணர்ந்து, தமிழ்ச் சிறுகதைகளைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்க்க ஆவன செய்து வருகின்றனர். 'ஜனருசிய' என்ற மாதமிருமுறை இலக்கிய இதழ், தனது அடுத்த இதழை சிங்கள — தமிழ் எழுத்தாளர் ஒருமைப்பாட்டு இதழாக வெளியிட முன் வந்து ஆவன செய்கின்றது. தமிழ் — சிங்கள மொழிப்பயிற்சி உள்ளவர்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்வது நல்லது.

— ஆசிரியர்.

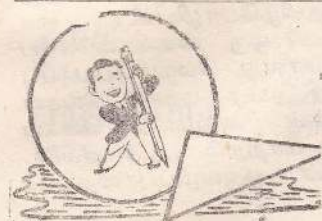

தமிழ், சிங்கள எழுத்தாளர் ஒருமைப்பாட்டு இதழ் கண்டேன். எழுத்து இலக்கியவுலகில் 'மல்லிகை' சாதனைகளில் இந்த இதழும் ஒன்றாக அமைந்தது என்று சொன்னால் மிகையாகாது. சிங்களம் தெரியாத தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு சிங்கள இலக்கியத்தை அறிமுகப் படுத்திய பெருமை மல்லிகைக்குச் சாரும். 'தவீன சிங்கள முன்னோடிகள் சிலர்' என்ற தலைப்பில் அமைந்த அறிமுகங்களும், 'சிங்கள சிறுகதை ஆசிரியர்கள்' என்ற கட்டுரையும் சிங்கள இலக்கிய ஆசிரியர்களை அறிய உதவியாய் இருந்தது. சிங்களகலை, இலக்கியப் போக்கினை அறியாத தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்கு எஸ். எம். ஜே. பைஸ்தீனின் கட்டுரையும், எம். எச். எம். சம்ஸின் மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரையும் அரிய வாய்ப்பு அளித்தன. ஆனால்

ஒரு குறை! அதாவது, மல்லிகையில் சிங்கள கவிஞர்களின் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துத் தரவில்லை ஏன்?

கொழும்பு - 14.

ஏ. கே. ரலாக்

அடக்கம் படம்:

புஷ்கின்

175-வது ஆண்டு ரூபகமாக

நம்பிக்கை கொள்வீர் நண்பர்களே
எழுந்திடும் கண்கவர் இன்ப தாரகை
எழுந்திடும் ரஷ்ய துயில் நீங்கி
எதேச்சாதிகாரம் தகர்ந்த துகள்களில்
எங்கள் நாமங்கள் பதிவாகும்.

ஒருமைப்பாட்டு இதழ் கண்டேன். அரிய தகவல்கள். பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கத் தக்கதோர் இதழ். சிங்கள இலக்கியத்தில் அடிப்படைத் தகவல்களையும் இன்றைய — முன்னைய எழுத்தாளர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்புக்களையும் மிகத் தெளிவாக நம்மைப் போன்றவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளத் தக்கதான ஒரு கையேடு சென்ற ஜூன் இதழ் என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

இன்றைய தமிழ் இலக்கியத் துறையில் பால் உணர்ச்சி மிகைப்படுத்தல்கள், மேல் மத்தியதர வர்க்கத்தினது நாகரிகம் என்ற போர்வையில் வெளிவரும் குரங்காட்டங்கள், பட்டின நாகரிகப் பையன்களின் விசித்திர மன வக்கரிப்புக்கள் எல்லாம் வெளிவந்து மக்களின் கவனத்தையே பிரச்சினைகளில் இருந்து திசை திருப்பி அவர்களைச் சிந்திக்க முடியாமல் தடுமாற்றமுற வைக்கும் இலட்சக் கணக்காக விலை போகும் சஞ்சிகையுட்கத்தில், மல்லிகை போன்ற அடக்கமான ஒரு சஞ்சிகை மிகப் பெறுமதி வாய்ந்த இலக்கிய சேவை செய்வதையிட்டு இலங்கையன் என்ற முறையில் பெருமையடைகின்றேன்.

மல்லிகையின் இந்தப் பொது நோக்குக்கு எதிரானவர்கள் இன்று எம்மிடையே இல்லாமல் இல்லை. காலம் கனிந்து வரும் பொழுது இன்று மல்லிகையின் இலக்கியப் பங்களிப்பைத் தூற்று பவர்களே போற்றுவார்கள் என்பது நிச்சயம்.

கிளிநொச்சி.

கே. எம். சுப்பிரமணியம்

தமிழ் — சிங்கள எழுத்தாளரின் தேசிய ஒருமைப்பாட்டு இதழ் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எத்தனையோ நெருக்கடிகளுக்கும் பல இடைஞ்சல்களுக்கு மத்தியில் இப்படி ஒரு இலக்கியத் தரமான மலரை வெளியிட்டது பாராட்டுக்குரியது மட்டுமல்ல புதுமையுங் கூட.

இந்த வகையில் மல்லிகைக்கு நிகர் மல்லிகைதான்.

மட்டக்களப்பு.

தம்பிஐயா தேவதாஸ்

பாத்தும்மா

வயலுக்குப் போகிறாள்!

கொட்டிடும் வெயிலில் அந்த
கொடுமைக்குச் சிறிது மஞ்சா
எட்டியே நடந்து செல்லும்
எதிர்வீட்டுப் பாத்தும்மாவை
'பெட்டி பாயுடனே
எங்கே புறப்பட்டாய்'
யென்று கேட்க
'வட்டைக்கு' என்று சொன்னாள்
வாழ்த்துக்கள் என்றேன் நானும்.

பெண்களை வெளியில் காணல்
பெரும்பிழை என்று
சொல்வோர்
கண்களில் பட்டபோது
கன்னிப்பெண் அந்தோ! என்று
உன்னிலை பற்றியந்த உலோபிகள்
சொன்ன வார்த்தை
இன்னும்தான் நெஞ்சுக்குள்ளே
என்னுமோ செய்யுதம்மா!

பத்துநாள் வீட்டுக்குள்ளே
பசியுடன் நீ கிடந்து
செத்ததை அறிந்தபோதும்
சிறிதுமே உன்னைப் பாரா(து)
எத்தனை புளிஏப்பங்கள்
இவர்விட்டார் மேலும் மேலும்
மொத்தினார் ஆனால் உன்றன்
முகத்தினைப் பார்த்தாரில்லை!

இன்று நீ வயலுக்குள்ளே
எடுத்தடி வைத்து வாழ்வை
கொண்டோட முயலும் போது
குறுக்கிடுகின்றார் வந்துகுன்றிய
தெங்கள் மானம் குலத்துக்கே
சன மாகும்
என்றவர் பேசுகின்றார்
இவர்களை நம்பாதே
போ!

உள்ளத்தில் ஒன்றும் வாயில்
உரைப்பது வேறுமாக
பள்ளத்துக் குள்ளே
எம்மைபாவிக்கள் வீழ்த்திவிட்டார்
துள்ளியெம் மாதரெல்லாம்
தொழில்
செய்ய முனையும்போதே
வள்ளலாய் இல்லையேனும்
வாழலாம்
வறுமை ஓடும்..

எத்தனை ஆண்டாய் மாதர்
இவர்களின் சட்டத்தாலே
செத்துக் கொண்
டிருக்க வேண்டும்? சரியதைப்
பார்ப்போ மென்று
பொத்துக் கொண் டின்று நீயும்
புறப்பட்டு விட்டாய்? நன்று!
கத்துவோ ரெல்லாம் உன்றன்
கஷ்டத்தை
அறிவாரா போ!

— அன்பு முகையதீன்

உங்களைப்போல் ஒருவர்

குணசேன வித்தான

சிங்களக்கதை

மு. கனகராஜன்

ஜயசிரி இரண்டாம் ஒழுங்கையில் வாடகை அறைக்கு வந்து ஒரு வாரம்கூட ஆகவில்லை. 'சிற்றி' அச்சகத்திலிருந்து வேலை முடிந்து, அறைக்குத் திரும்பும் அவன் தெருவோர குழாய் நீரில் முகம் கழுவிவிட்டு வந்து, சாக்குக் கட்டிலைத் தட்டிப் போட்டு ஜன்னலருகே படுத்தால் அந்த ஒழுங்கையையும், தண்ணீர்க் குழாயையும் நன்றாகப் பார்க்கலாம்.

அந்த அறையின் சொந்தக் காரியைத் தவிர அங்கு வேறு யாரையும் அவனுக்குத் தெரியாது. ஒழுங்கையும் இன்னமும் பரிசீலனாக்கவில்லை. செலவைக் குறைத்து வாழவேண்டுமே என்றில்லாவிட்டால் அவன் அந்தப் பக்கமே வந்திருக்கமாட்டான். 'காலை முதல் மாலை வரையுள்ள நாற்றத்தைச் சகித்துக்கொண்டு அங்குள்ளவர்கள் எப்படித்தான் வாழ்கிறார்களே? குழாயடியிலுள்ள அசிங்கச் சேற்றிக் கால் பட்டாலே நிச்சயம் நோய் வந்துவிடுமென அவன் பயந்தான்.

வெளியே அருகில் வாளிச் சப்தம் கேட்டது.

'இது நேற்றுக்கேட்ட அதே வாளிச் சப்தமாயிருந்தால், அந்தக் காட்சி எவ்வளவு ரமயமான தாயிருக்கும்' என்று அவன் நினைத்தான்.

சிவப்புச் சேலை கட்டிய அழகான அந்தப் பெண், அறையைக் கடந்து குழாயடிக்குப் போவதை இரண்டாவது தடவையாகக் கண்டான்.

வாளியில் தண்ணீரை நிறைத்துக் கொண்டு அவள் விரைந்து நடக்கத் தொடங்கி

னான். ஐயசிரி ஜன்னலை ஒட்டி நின்று பார்த்தாலும், அவள் எதையும் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை.

‘இந்த இளமங்கை யாராயிருக்கும்? அவளின் நீண்ட நாசி, கதுப்புக் கன்னங்கள், கவர்ச்சிமிக்க மார்புகள், இளமை பொங்கி வழியும் சதைக்கோள லாவன்யம்’ எல்லாம் அவனுள் வண்ணச் சித்திரங்களைத் தீட்டின.

‘நானே ஞாயிறு, பகலில் ஒழுங்கையில் நடமாடி அவள் இருக்குமிடத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்’

‘... கலியாணமாகாதவளாகவே இருக்க வேண்டும், வசீகரமான பெண்.....’

‘குழாயடிக்கு வரும் ஆண், பெண்களின் பேச்சுக்களை யாராவது கேட்டால், அங்குள்ள பெண்களுக்குப் பண்பாடே இல்லையோ’ என்றே சந்தேகப்படுவார்கள். குடங்களிலும், வாளிகளிலும் தண்ணீர் பீடிக்கவரும் ஆணும், பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் எவ்வளவு அசிங்கமானவார்த்தைகளால் திட்டிக்கொள்கிறார்கள். ‘அந்த’ அனுபவம் இந்த இளம் பெண்களுக்கும் இருக்கும் போலும். ஒழுங்கையிலுள்ள வாலிபர்களும், யுவதிகளும் கீழ்த்தரமான பாலுணர்வால் மட்டுமே உந்தப்பட்டவர்களா?’ என்றும் அவன் சந்தேகப்பட்டான். ‘இவளும் அப்படியானவள்தானோ’ - என எண்ணினான். எப்படியானாலும் ஒழுங்கையில் யாருக்குமே இல்லாத அழகும் இளமையும் அவளிடமிருந்தது. தினமும் காலை யிலும், மாலைிலும் குழாயடிக்கு வரும் அந்தச் சந்தரியிடம் எப்படியாவது உறவை

ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் அவன் தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

அறையருகில் வேண்டுமென்றே அவள் வாளியை ஆட்டி ஓசைப்படுத்தினாள் என்றும் அவனால் தீர்மானமாக நம்ப முடியவில்லை. இப்போது குழாயடிக்குச் சென்ற அவள் துணிகளைக் கழுவத் தொடங்கினாள். அவள் ஆடைகளைக் களைந்து விட்டு குளிக்கத் தொடங்குவாள் என நினைத்தான். ஆனால் அவளோ துணிகளை மட்டும் கழுவித்தொண்டு வாளியை ஆட்டியபடியே போனாள். அவளிடம் ஏதாவது பகிடி விடவேண்டுமென்று அவன் ஜன்னலுக்கு எழுந்துவந்தான். ஆனால் அவள் நெருங்க, நெருங்க அவனது அந்த ஆசையும் நொறுங்கிற்று. அப்படியான பகிடிகளை அவள் விரும்பாவிட்டாள் அதன் பின் அத்தனை நல்லதாயிருக்காதே.

அவள், எதுவும் கேட்காததைப் போலச் சென்று ஆனால் எல்லாவற்றையும் தன் காதலனிடம் சொல்லியும் விடலாமல்லவா? அவளின் காதலன் எப்படியிருப்பானென ஐயசிரி கற்பித்துப் பார்த்தான். ‘மொட்டைக் கை பெனியனும், சாரமும் அணிந்து, கழுத்தில் கட்டங்களிட்ட கைகுட்டையைக் கட்டிக்கொண்டு அவன் பண்பாடில்லாத காட்டுமிரண்டியாயிருக்கிறானே’

‘ஓய்! இந்த இடத்திலே நீ வாலாட்ட ஏலாது தெரியுமா? வீணாக மாட்டிக் கொள்ளாமல் உன் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போய்விடு; இப்பவே சொல்லிட்டன், பிறகு என்ன நடக்குமோ தெரியாது’

‘இப்படி அவன் கூச்சலிட்டால், ஆணும் பெண்ணும்,

குழந்தை குட்டிகளுமாக எல்லோரும் தனது அறையைச் சூழ்ந்து வேடிக்கை பார்த்தால் என்னைப் போன்ற ஒருவன் தற்கொலைதான் செய்து கொள்ள வேண்டும்' என்றும் ஜயசிரி எண்ணினான்.

அவளைச் சந்தித்து, அவளிடம் பேசினால் மட்டுமே அப்படியெல்லாம் நடக்கும். ஆனால் அறைக்குள்ளேயிருந்து ஜன்னலூடாக அவளை ரசிப்பதில் தடையேதுமில்லை. ஜயசிரி சாக்குக் கட்டிவிட்டு கிடந்தபடி வாளிச் சப்தம் கேட்கும்வரை பத்திரிகை படிக்கத் தொடங்கினான்.

அவளின் வீட்டைக் கண்டு பிடிப்பதற்காக, அவள் பல நாட்களாக அந்த ஒழுங்குகளில் நடமாடும் பார்த்தான். அப்போது ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒருத்தி காட்டிய சாடையின் அர்த்தம், வெகுதூரம் சென்ற பிறகே அவனுக்குப் புரிந்தது. கிராமத்தில் இருக்கும் போது 'நாகொட ஹினி மாத்தயா சொன்னது ஞாபகம் வந்தது. கொழும்பு சேரிகளில் வாழும் தாசிகளைப் பற்றியும், அவர்கள் பரப்பும் கொடிய நோய் பற்றியும் நாகொட ஹினி மாத்தயா கூறியிருக்கிறார். அப்படியான ஒருத்தியின் உறவு ஏற்பட்டு விட்டால் வாழ்வே நரகமாகி விடும் என்றும் அவன் சொன்னதுண்டு. அந்த நோயால் சிலர் ஆஸ்பத்திரியில் படும் அவஸ்தையை அவன் விபரித்தபோது ஜயசிரியின் உள்ளம் நடுங்கிற்று. தனக்குச் சாடை காட்டிய அந்தப் பெண் ஒரு தாசியாயிருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தபோது வந்த நோக்கத்தை விட்டு விட்டு அவன் உடனே தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

மூச்சிறைக்கும் களைப்பை ஆற்ற கட்டிவிட்டு சாய்ந்தபோதுதான் தான் ஓடிவந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

தான் தேடி அலையும் பெண்ணும் கூட அப்படியானவளென்றால்? அவளின் நடவடிக்கைகளால் அப்படியும் நினைக்க முடியவில்லை.

அடுத்த நாளும் விசேட விடுமுறை என்பதால் பொருட்காட்சிச் சாலையைப் பார்க்கப் போகத் தீர்மானித்தான். சேவல்கள் கூவும்போதே எழுந்து அவசர அவசரமாகக் குழாயடிக்குச் சென்று முகம் கழுவிக்கொண்டான். அப்படியிருந்தும் கக்கூசுகளில் ஏற்கனவே ஆட்களிருந்தார்கள். சூரியன் மேலெழும்பத் தொடங்கியபோது அவனும் பொறளையை நோக்கி நடந்தான்.

காலை ஒன்பது மணிக்குப் பிறகே பொருட்காட்சிச் சாலையைத் திறப்பார்கள். எனவே மீண்டும் அறைக்குப் போய் ஒரு மணித்தியாலம் கழிந்து வரலாமென்று, வனூத்தமுல்லை பஸ் நிற்குமிடத்துக்குச் சென்றான். அப்போது எதிர்ப் பக்கத்தில் நின்ற பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கிய வளைக் கண்டதும் ஜயசிரிக்கு என்ன செய்வதென்று தடுமாற்றமாகப் போய்விட்டது.

கையில் ஒரு சிறுபையை வைத்திருந்த அவள் பூக்கள் அச்சிட்ட சேலையொன்றை அணிந்திருந்தாள். பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவுடன் குடையை விரித்து, முகம் மறையக்கூடியதாக, கண்ணாஸ்பத்திரியை நோக்கும்பாதையில் நடந்தான். அவளுக்குத் துணையாக யாரும் வருகிறார்களா என்று அவதானிக்க முடியாதளவுக்குப் பாதையின் இரு மருங்குகளும் பாது

சாரிகளால் நிறைந்திருந்தது. தான் உருவாக்கியிருந்த அந்த முரடனின் உருவம் தான் உடனே அவனுக்குத் தோன்றிற்று. அந்தக் கூட்டத்தில் அப்படியான ஒருவனைக் கண்டு பிடிக்க அவன் முயற்சித்தான். ஆனாலும் அப்படியொருவனைக் காணவில்லை.

விரைந்து சென்று அவளை முந்திக்கொண்டுபோய், பிறகு மெதுவாக நெருங்கி அவளை வெற்றிகொள்ள வேண்டுமென நினைத்துக்கொண்டான். எனவே மீண்டும் திரும்பி அவளின் மெதுவான நடையைத் தொடர்ந்து சிறிது தூரம் சென்றான். அன்னம்போன்ற அவளின்நடைக்கே அவளை இப்படிப் பைத்தியமாகும் ஆற்றலிருந்தால், ஒழுங்கையிலுள்ள ஏனைய இளைஞர்கள் வென்றிருப்பார்களா, தோற்றிருப்பார்களா?

கண்ணாஸ்பத்திரியை நோக்கிச் செல்லும் 'வாட் பிளேஸ்' வழியில் சிறிது தூரம் நடந்த அவள் பஸ் தரிப்பில் நின்றாள். சனக் கூட்டத்தில் தன்னை அவள் கண்டிருக்க மாட்டாளென நினைத்த அவன், அவள் போகும் பஸ்ஸிலேயே தானும் போவதற்காக நின்றான்.

பஸ்ஸில் நெரிசலாயிருந்தாலும் அவளும் ஐயசிரியும் ஏறிக் கொள்ள முடிந்தது. அவள் அமர்ந்த ஆசனத்தினருகே நின்றுகொண்ட அவன் கள்ளத்தனமாக அவளை ஆராயத் தொடங்கினான்.

'சிங்களப் பெண்ணைப் பிடுக்க முடியாது, ஆனாலும் அற்புதமான அழகு! இருபது வயது மிருக்காது'

கண்ணாஸ்பத்திரிச் சந்தியில் பஸ் நின்றதும் இறங்கிய அவள்

ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி நடந்தாள். பஸ்ஸிலிருக்கும் போது அவள் தன்னைப் பல தடவைகள் பார்த்திருப்பாளென அவன் எண்ணினான். விரைந்து நடந்து கொண்டிருந்த அவள் நாலேந்து தடவைகள் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவள் இவ்வசமருந்து கொடுக்கும் பகுதிக்குச் சென்றாள். 'அவளுக்கு என்ன வருத்தம்'? உடனே அவனுக்கு ஹினி மாத்தயா கூறியது ரூபகத்துக்கு வந்தது. 'இவளும் அப்படியான நோய்க்குத்தான் மருந்தெடுக்க வந்திருக்க வேண்டும். இந்த அழகின் வசீகரத்தில் என்னைப் போன்ற அப்பாவினைச் சிறைப்படுத்தி விடுகின்றார்கள்'

நோயாளிகளுக்கு இலக்கத்துண்டுகள் கொடுக்கும் தடையை அடைந்த அவள் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, அருகிலிருந்த வாங்கில் அமர்ந்து ஐயசிரியைப் பார்த்தாள். இப்போது அவள் அவனில் எதையோ சந்தேகிக்கிறாள் எனப் பட்டது.

'மருந்தெடுக்கத்தானே'?— துண்டு கொடுத்துக்கொண்டிருந்தவனின் இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதிலளிப்பது? 'ஆம்' என்றால், 'என்ன நோய் எனக் கேட்பான்; எனக்கு எந்த வருத்தமும் இல்லை. அசிங்கமான நோய் எனக்கு வராது.

'இது வம்பளக்கும் இடம் மென்று நினைத்திரா ஐசே, வருத்தக்காரருக்கு இடத்தை விட்டுவிட்டு வேறு இடத்தைப் பாரும்'

இப்படிக் கத்திய, துண்டு கொடுப்பவளை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு அவன் அகன்றான். 'அந்த ஆள், வேறு சகாக்

களையும் கூட்டியபடி தன்னை இயி
போது அவதானிப்பான்' என்
றெண்ணிய ஜயசிரி திருப்பிப்
பார்க்காமற் போய் 'பேக்
ஹவுஸ்' (ஹோட்டலுக்குள்)
நுழைந்தான்.

'பொறளைக்குப் போகும்
பஸ்தரிப்பில் அவளுக்காகக் காத்திருக்க வேண்டும்; அவள் வந்திருப்பது வேறு ஏதாவது வருத்தத்துக்காயிருக்கும்'

பஸ்தரிப்பில் அவளுக்காக அவள், அரை மணித்தியாலத்திற்குமதிகமாகக் காத்திருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவள் சந்தியில் திரும்பி தன்னை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. அவன் திருட்டுத்தனமாகக் கூச்சத்தோடு பார்த்தாலும் அவளோ அவனை நோக்கியே சிரித்த முகத்தோடு வந்துகொண்டிருந்தான்.

'கனநேரமாக பஸ் வரவில்லையா? அவளின் இனிய குரலில் அவன் மயங்கினான்.

'எத்தனையோ பஸ்கள் போயிற்று, எல்லாவற்றிலும் சனக்கூட்டம், ஆ! இதோ இன்னொரு பஸ், இதில் போகலாம்'

அவள் விரைந்து பஸ்ஸில் ஏறினாள். தொடர்ந்து ஏறிய அவனுக்கும் அவளருகிலேயே இடம் கிடைத்தது.

தான் ஆசைக்கும், பயத்துக்குமிடையிற் தவிப்பதை உணர்ந்தான். அவன் இரண்டு 'ரிக்கற்' றுகளை வாங்கி ஒன்றை அவளிடம் கொடுத்தான்.

'மிகவும் நன்றி. நீங்கள் எங்களின் ஒழுங்கையிலுள்ள அறையில் தானே இருக்கிறீர்கள்; தண்ணீரள்ளப் போகும்போது அடிக்கடி கண்டிருக்கிறேன்'

'ஆம்! எனக்கும் உங்களை ரூபகமிருக்கு. மருந்தெடுக்கவா வந்தீர்கள்?'

'ஆமாம்! எனக்கல்ல கரலின் அக்காவுக்கு; ஒவ்வொரு கிழமையும் கரலின் அக்காவின் 'டயபிட்'சுக்கு மருந்தெடுக்க நான்தான் வருவேன்'

'நான் வந்தது சமீபத்தில் தானே, எனக்கு கொழும்பைப் பற்றியே அதிகம் தெரியாது; அதுதான் கரலினைப் பற்றி தெரியவில்லை; கரலின் உங்களுக்குச் சொந்தமா?'

'இல்லை ஆனால் நான் அவர்களுடன்தான் இருக்கிறேன், அம்மா இறந்தபின் என்னைக் கரலின் அக்காவின் பாதுகாப்பில் அப்பா விட்டுவிட்டார்'

'புதுமையான அப்பாவாயிருக்கிறாரே' ஜயசிரிக்கு விசித்திரமாயிருந்தது. பஸ் இரைந்தபடிஓடும்போது அவன் வெளியே வேடிக்கை பார்ப்பதைப்போல யோசிக்கலானான்.

'கரலின் யார்? தாய் இறந்தபின் இவளை ஏன் அவளிடம் விடவேண்டும்?'

'வகுத்தைக்குப் போகும் பஸ் நிற்கிறது. நான் போகட்டுமா?'

'சரி'

அவள் விரைந்து சென்றாள். பொறளையில் வைத்தே அவளை மெலிபன் ஓட்டலுக்கு அழைத்துப்போக வேண்டுமென எண்ணியிருந்தான். 'மெலிபனில் தேவீரருந்திவிட்டு அவருடனேயே வகுத்தைக்குப் போயிருக்கலாம்'

'கரலின் அக்காவுக்கு இன்று சிறிது கடுமை' என்று பஸ்ஸிலேயே அவள் கூறியிருந்தாள்.

‘கரலின் அக்கா என்பது யார்?’ குழாயடியில் வைத்து ரொமியோவிடம் விசாரித்தான் ஜயசிரி.

‘சிவலைப் பெரேராவின் மனைவி’

‘சிவலைப் பெரேரா என்றால்

‘சிவலைப் பெரேராவைத் தெரியாதா? துறைமுகத்தில் வேலை செய்கிறானே தொழிற் சங்கக்காரன் அவனுடைய மனைவி. அவனைப் போலவே அவளும் நல்ல மனுஷி’

ஜயசிரி எதிர்பார்த்ததை விட அதிக விபரங்களைச் சொன்னான் அவன். அதில் அந்தப் பெண்ணைப்பற்றியும் எதிர்பார்த்தாலும், அவளைப்பற்றி விசாரிக்கவும் கூச்சப்பட்டான்.

‘விரும்பினால் ஒரு நாளைக்கு சிவலைப் பெரேராவைப் பார்க்கப் போவோம்; அருமையான ஆள்’

‘ஒரு லீவு நாளில் யோசிக்கலாம்’

‘அந்த ஆளுடன் ஒரு நிமிடம் கதைத்தாலும், நீங்கள் ஒரு வருடத்தில் தெரிந்துகொள்வதை விட அதிக விசயங்களைப் புரிந்து கொள்வீர்கள்’

ஒரு தகரப் பேனியில் தண்ணீரை நிறைத்துக் கொண்ட ரொமியேல் கக்கூசை நோக்கி நடந்தான். அந்தப் பெண்வாளியை ஓசைப்படுத்திக் கொண்டு வரும் வேளை நெருங்குவதை ஜயசிரி உணர்ந்தான்.

நீண்ட நேரமாக குழாயடியில் நின்றுவிட்டு, பின் அறைக்குப் போனான். அங்கும் ஜன்னலருகே அரை மணித்தியாலம் வரை நின்று. என்றாலும் அவள் வருவதற்கான வாளிச் சப்தம் கேட்பதாகவே இல்லை.

சிவலைப் பெரேராவைக் காணச் செல்லும் சாட்டில், அந்தப் பெண்ணைத் தேடிப் புறப்பட்ட அவன், சமீபத்திலேயே ஒரு குடிசையைக் கண்டுபிடித்தான். அவனைக் கண்ட அவளும் ஜன்னலூடாக எட்டிப் பார்த்தாள்.

‘சிவலைப் பெரேராவின் வீடு எது?’

‘இதுதான் வீடு, பெரேரா மாமா வேலைக்குப் போயிட்டார் கரலின் அக்கா இருக்கிறார், உள்ளே வாருங்களேன்’

பிறகு நடுத்தர வயதைக் கடந்த ஒரு மெலிந்த மனுஷி வந்து அவனுடன் கதைத்தாள். கருணைமிக்க அவளின் பேச்சிலிருந்தே, ஜயசிரியின் சந்தேகமெல்லாம் அகன்றது.

‘கமல் ஏதாவது குடிக்கக் கொண்டு வா’

‘கமல்.. அழகான பெயர்’ என்று அவன் நினைத்தான்.

‘அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா? எப்போதுமே அவருக்குப் பொதுத் தொண்டுதான்; துறைமுகத்தில் எத்தனையோ சங்கங்களில் பதவி வகிக்கிறார்; இப்போது இந்த இடத்தையும் ஒழுங்கையில் உள்ளவர்களுக்கே பகிர்ந்தளிக்க வேண்டுமென்று தான் ஓய்ச்சலின்றி இரவு பகலாக ஓடித்திரிகிறார். இடத்துச் சொந்தக்காரரான டாக்டர், குண்டர்களை வைத்து இவரை மிரட்டிவிடலாமென நினைக்கிறார் ஆனால் என் கணவர் அப்படியான வேலைகளைக் கண்டு பயந்துவிடுபவரல்ல’

கரலின் அக்காவுடன் பேசும் போது, தன் ஊரில் யாரோ உறவினர் வீட்டிலிருப்பதைப் போலிருந்தது அவனுக்கு.

அதன் பின் அவள் கமலி
யைப்பற்றி விபரமாகச் சொன்
னாள். 'கரலின் அக்கா ஏன்
இந்த விபரங்களையெல்லாம்
சொல்லவேண்டும்?' 'தம்பி,
நீங்கள் நேற்று கமலிக்கு ரிக்கந்
எடுத்துக் கொடுத்ததாகச்

கரத்தால் தரப்பட்ட தேனீரை
உறிஞ்சிக் குடிக்கும்போது அதில்
விபரிக்க முடியாததோர் சுவை
இருப்பதை உணர்ந்தான்.

அறைக்குத் திரும்பிய அவன்
சாக்குக் கட்டிலிற் படுத்தான்.
சாக்கடை நீரின் நாற்றம்
இடைக்கிடையே ஜன்னலூடாக
அறைக்குள் வந்தது.

செல்லையா, பஞ்சி, கமல்,
சிவலைப் பெரேரா, கரலின்,—
மீண்டும் மீண்டும் இதே பெயர்
களை அவன் முணுமுணுத்தான்.

கேரளம்! இந்தியாவின் ஒரு
பகுதி. அங்கிருந்து செல்லையா
பஞ்சியுடன் இலங்கைக்குவந்தது
வோல்டர் ஸ்தாபனத்தில் கூலி
வேலைக்காகத்தான். அவனுடன்
நூறு பேர்வரை கேரளத்தின்
ருந்து வந்தார்கள். வீட்டு வச
திகளுடன் ஒவ்வொருவருக்கும்
தினமும் மூன்று ரூபா வீதம்
சம்பளம் தருவதாக உறுதியளித்
துத்தான் கம்பனி அவர்களை
அழைத்துவந்தது. ஆனால் அந்த
உறுதி இலங்கைக்கு வந்தபின்
மாற்றப்பட்டது. அவர்களின்
சம்பளத்தைக் வோல்டர் நிறு
வனம் ஒரு ரூபா இருபது சத
மாக மாற்றியபோது, அதை
எதிர்த்ததற்காக அவர்கள் மீது
வழக்குத் தொடரப்பட்டது.
அதற்கெதிராக வேலை நிறுத்தம்
செய்ய முனைந்து நின்ற செல்
லையா தன் இளம் மனைவியை
அனாதையாக விட்டுவிட்டு ஜெயி
லுக்குப் போக நேர்ந்தது. எஞ்
சியவர்களை செல்லையாவுக்கு
நடந்ததைக் காட்டி பயமுறுத்தி
அடிமைகளைப் போல, அவர்க
ளி மிகுந்து வேலை வாங்கலா
மென வோல்டர் ஸ்தாபன நிர்
வாகம் நம்பியது.

செல்லையா சிறையிலிருந்து
வரும்வரை பஞ்சி இன்னொரு
கேரள தொழிலாள குடும்பத்
திணுதவியோடு வாழ்ந்து வந்

வியர்த்தமான வியர்வைத் துளிகள்

— நெய்தல் நம்பி

வயல்களில் கதிர்கள் முற்றி
வளர்ந்தன வியர்வைத் துளியால்
கதிர்களும் வரம்பை மீறி
கவிந்தன சுதியின் ஒலியால்

கைகளில் வளையல் குலுங்க
கதிர்களைச் சீவிக் குவித்த
கன்னியர் மேனி யெல்லாம்
கரைந்தன வியர்வைத் துளியால்

மூடைகள் நெல்லால் நிறைந்து
முதலாளி வீட்டில் பதுங்க
வியர்வையை வீணுத்த தந்த
விவசாயி விதியை நொந்தான்

விதியையே நொந்து கொண்டு
விரக்தியில் வாழ்ந் திடாமல்
மதியினால் மாற்றம் காணும்
மனத்திடன் கொள்ளல்வேண்டும்

.....

சொன்னாள்' என்று கரலின்
அக்காவே தொடர்ந்தாள்—

'நமக்கென்ன சாதியும் சம
யமும் தம்பி: இந்த மண்ணோடு
மண்ணாகிப் போகும் எல்லோரும்
ஒன்றுதான்'

'அதென்றால் உண்மையான
வார்த்தை' என்று மட்டும்
ஐயசிரி கூறினாள். கமலியின்

தாள். கமலி பிறந்த சில மாதங்களில் தாய் பஞ்சி இறந்ததாலும், செல்லையாவுக்கு வேலை கிடைக்காததாலும், அவன் மூன்றே மாதங்கள் நிறைந்திருந்த தன் குழந்தையை கரவின் அக்காவிடம் கொடுத்தான்.

‘அப்பா இப்போது பெரேரா மாமாவின் சங்கத்தில்தான் வேலை செய்கிறார்; ஆனாலும் அவருக்கு முன்போல சக்தியில்லை. ஆஸ்தமா வருத்தம் கூடிவிட்டால் கொத்தமல்லி குடிப்பதற்காக இங்கு வருவார்.’

கமலி தன் தந்தையைப் பற்றி மிகுந்த அன்போடும் இரக்கத்தோடும் கூறினான். தாயைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவளின் கண்களில் நீர் நிரம்பிற்று.

‘அம்மாவை அடக்கம் செய்யவும் வசதியில்லாததால் சுவத்தைக்கூட அப்பா ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கொண்டு வரவில்லையாம்.’

ஐயசிரிக்கு சிவலைப் பெரேராவின் குடும்பத்தாரோடு தொடர்பு ஏற்பட்டபின் அவன் ஒரு புதிய வழியில் சிந்திக்கும் மனதினாலானார். வாரந்தோறும் வீட்டிற்குக் கடிதம் எழுதுவது கூட மறந்தது. ஓய்வு நேரங்களிலெல்லாம் கமலியைச் சந்திப்பதிலேயே கழிந்தது. குழாயடிக்கு வரும் அவனாடன்பகிடிவிடத் தொடங்கியது, பின்னர் இதயத்தைப் பிணைத்துக் கொள்வதாயமைந்தது.

கமலியைத் திருமணம் செய்ய அவன் விரும்பினான். ஆனால் ஒரு கேரளப் பெண்ணை மணந்துகொண்டு கிராமத்துக்குப் போவதெப்படி? அவன், தன் தாய், தந்தை, சின்னத்தங்கை, பெரிய மாமா, விமல ஜோதி தேரோ எல்லோரையும் எண்ணிப் பார்த்தான். கமலி

யைக் கட்டினால் இவர்களையெல்லாம் இழக்க நேரும்;

இரு பகுதியினரையும் ஒரே தராசில் வைத்து நிறுத்துப் பார்க்க அவனுக்கு சக்தியில்லை. கரவின் அக்கா, வீட்டில் நோயாய்ப் படுத்துக் கிடந்த அன்று, அவன் கமலியின் சுந்தர ரூபத்தில் கிறங்கிப் போனான். தாழ்வாரத்துக்கு வந்த கமலியின் கரத்தைப் பற்றி, இறுகத் தழுவிக்கொண்டு முத்தங்களைச் சொரிந்தான்.

அவன் அவனது பிடியை விலக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றான். என்றாலும் அவளின் முகத்தில் எவ்விதக் கோபமும் இருக்கவில்லை.

அவன் திரும்பி அறைக்கு வரும்போது ‘நான் செய்தது தவறு’ என்று வழிநெடுக நினைத்துக் கொண்டே வந்தான். ஆனாலும் கமலியின் இன்ப ஸ்பரிசத்தை நினைக்கும் போதெல்லாம் மீண்டும் அவளைத் தழுவுவதிலும், கொஞ்சுவதிலுமே உள்ளம் மூழ்கிற்று.

வாளியை எடுத்துக்கொண்டு கமலி ஐயசிரியின் அறையருகே வந்தாள். கமலியைக் கண்டவுடன் அவன் ‘உள்ளே வரலாமே’ என மிகுந்த குதூகலத்தோடு அழைத்தான்.

‘இல்லை, நான் இங்கையே நிற்கிறேன், அறைக்குள் வராதது உங்கள் மீதுள்ள பயத்தாலல்ல, உங்களிடமுள்ள அன்பினுல்தான். இன்றே நாளை யோ எப்படியாவது உங்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றுதான் இருந்தேன்; ஆனால் அப்பாவிடம் ஒரு முடிவு தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது—

‘நாங்கள் அடுத்த மாதம் மீண்டும் கேரளத்துக்குப் போகிறோம், இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை

இல்லாததால் போகவேண்டி ஏற்பட்டுவிட்டது. எனக்கு வேண்டுமானால் இங்கே பிறந்ததால் பிரஜாவுரிமை எடுக்கலாம். ஆனால் என் ஏழை அப்பாவைத் தனியாக விட்டுவிட என்னால் முடியாது. உங்களைச் சந்தித்த பிறகு இங்கேயே இருந்துவிடத்தான் எனக்கும் ஆசையாக இருக்கிறது. ஆனாலும் என்ன செய்யலாம்? தன் வாழ்நாளெல்லாம் எந்த சுகத்தை யுமே அனுபவித்திராத அப்பாவுக்குக் கடைசித் தண்ணீர் வாரக்கவாவது நான் அவருகில் இருக்க வேண்டுமல்லவா?

பிரிவுத் துயரைத் தணித்துக் கொள்வதற்காக கடைசித் தடவையாகக் கமலியை முத்தமிட வேண்டுமென அவன் எண்ணினான். ஆனால் அவளோ மிகுந்த அன்போடும், மாறாத உறுதியோடும் அவனுடைய அறைக்குள்ளே வர மறுத்து விட்டாள்.

ஏழைகளான் எங்களின் காதல் அழிவுக்குரியதுதான். ஏழ்மை அதற்குத் தடையாயிருக்கிறது. ஏழ்மையை விரட்டினால்தான் நிம்மதியாகக் காதலிக்க முடியும்; ஆனால் அன்பு செய்வதற்கு உங்களைப்போல ஒருவர் கிடைத்தால் அது எவ்வளவு அதிர்ஷ்டமானது! எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் இப்போது நான் அப்பாவைப் பற்றித்தான் கவலைப்படுகிறேன். அவர் சேரளத்துக்குப் போனாலும் இலங்கையில் போலவே ஏழைகளுக்கென்றுதான் போராடுவார்; சிறைக்குப் போவார். நான் அனாதையாவேன், என்னாலும் பரவாயில்லை.

அவள் வாளியை எடுத்துக் கொண்டு நடந்தாள். குழாயடிக்குச் சென்று வாளியை நிறைத்துக் கொண்டுதான் போவாள் எனறே அவன் எண்ணினான் ஆனால் வெறுமையான வாளியின் ஓசையோ அவள் வெகு தூரம் செல்லும்வரை ஜயசிரிக்குக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. ★

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 10-00
தனிப்பிரதி -75
இந்தியா, மலேசியா 12-00

(தபாற் செலவு உட்பட)

எதிர்கால நாடகத் தேவை என்ன?

இ. சிவானந்தன்

இருமொழிச் சமுதாயங்கள் இணைந்து வாழவேண்டிய நாடு, இலங்கை. ஒன்றிணைந்த தேசிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாவது தேசிய ஒருமைப்பாடு. குறுகிய இன மொழி மத வாதங்களும் அடம்பிடிப்பும் நாட்டிவிருத்திக்கும் சுபீட்சத்துக்கும் முட்டுக்கட்டை இடும். இந்த உண்மை அரசியல், பொருளியல் துறைகளுக்கு மட்டும் அல்ல; கல்வி, கலை, கலாசாரத் துறைகளுக்கும் கூட மிகமிகப் பொருத்தமானதே.

இலங்கை பெயரளவில் சுதந்திரம் அடைந்து கால்நாற்றாண்டு காலம் கழிந்துவிட்டது. 1972-ம் ஆண்டு மே மாதம் 22-ஆம் நாள் தன்னை திக்கமும் பூரண இறைமையும் கொண்ட இலங்கைக் குடியரசும் மலர்ந்து விட்டது. ஏகாதிபত্যச் சுரண்டல் எம்மைப் பிடித்த குருவிச்சை. இவற்றின் எச்ச சொச்சங்கள் இப்பொழுதுதான் எம்மை விட்டுப் படிப்படியாக அகன்று கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வேளையிலே நாடு சுயசார்புடைய தன்னிறைவை எய்தப் பன்முகப்பட்ட துரித உற்பத்தி தேவைப்படுகிறது. பிரச்சினைகளைத் தட்டிக் கழிக்காமல் எமதாக்கி, இருதய சுத்தியோடு தொழிற்பட வேண்டிய காலகட்டம் இது. அந்நியப் பிடிப்புகளினின்றும் பூரணமாய் விடுபட சுபீட்சமான இலங்கையை

ஆக்கவேண்டுமாயின் சகல அபிவிருத்தி வேலைகளிலும் ஒருமைப்பாட்டு உணர்வு இருப்பது மிக மிக முக்கியமாகும். இந்த ஓர் உணர்வுப் புலத்திலே நின்று நிதானமாக நோக்கும் பொழுது குண்டுச் சட்டிக்குள்ளே குதிரையோட்டும் தமிழ் நாடக மரபையும் புதுப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் எமக்குத் தானாகவே விளங்கும்;

இரண்டாயிரம் ஆண்டுப் பழைய பெருஞ்சமையால் அழுத்தப்பட்டு கலை, கலாசாரத் துறையில் மேலும் அடியெடுத்து வைத்து முன்னேற்ற மாட்டாமல் நாம் கஷ்டப்படுவதாக, அடிக்கடி நம் மையே நாம் நொந்துகொள்ளுவதுண்டு. இது பொய்யோ மெய்யோ இரண்டாயிரம் ஆண்டு கால நாடக மரபையும் இங்கே ஆராய்ச்சி செய்வதென்பது தேவைபில்லாத சங்கதி எனினும் காலவோட்டத்தில் ஆங்காங்கே ஏற்பட்ட சிலபல அழியாச் சுவடுகளை அறிந்துவைத்திருப்பது நல்லது.

சங்ககாலத்து அகத்திணை, புறத்திணைப்பாடல்களிலே நாடகம் ஆனது கூத்து என்றும் ஆடல் என்றுமே வழங்கப்பட்டது. வெறியாட்டு, துனங்கைக் கூத்து போல்வன அன்றைய சமயச் சடங்குகளில் இணைந்திருந்ததே இதற்குக் காரணம் ஆகும். பழந்தமிழ் நாடக இலக்

கண நூல்கள் பல அழிந்து ஒழிந்து போனதாகக் கூறி, குரவைக் கூத்து, வேட்டுவ வரி போன்ற நாடகக் குணம்சங்களைக் கொண்ட சிலப்பதிகாரத்தை ஒரு நாடகக் காப்பியம் என்பார். குறவஞ்சி, ஊஞ்சல் உலா பன்னா பற்றியும் வாசகப்பா, சபர அதாவது டிராமா பற்றியும் நாம் அறிவோம். இவற்றிலே நாட்டு மக்களுக்கு விளங்கும்படியான பழமொழிகள், உலக வழக்குகள் இருந்ததாகவும் கேள்விப்படுகிறோம். மதத்தையும் நீதியையும் புகட்டும் கூத்துக்கள்தான் பண்டைக் காலத்திலே மக்களிடையே செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது.

இதன்பிறகு தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சினிமா நம் மவரின் பொழுதுபோக்குச் சாதனம் ஆகியதால் நாடகமானது ஒரு சிறுபான்மைக் கலைச் சாதனமாக மாறி மவுசு குன்றவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இருந்தும் புராண இதிகாச நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள், சரித்திர நாடகங்கள், நகைச்சுவை நாடகங்கள் என்பனவும் ஆங்காங்கே மேடையேறின. இவற்றில் எல்லாம் தமிழ் சினிமாவின் கிலிசைகெட்ட பாதிப்புக்களை நாம் கண்டிருக்கிறோம். இவற்றிற்கிடையிலும் ஒரு சில தரமான கருத்து நாடகங்கள் தேராமல் இல்லை.

இதுகாலவரையும் தமிழ் நாடகம் நடந்துவந்த பாதை இவ்வாறிருக்க, இன்றைய இலங்கை நாடக அக உலகிற் புதுப் புதுப் பிரச்சினைகள் பல தலை தூக்கியுள்ளதை நாம் அறிவோம். இரந்து இரந்து கை நீட்டிக் கடன்படாது உணவிலே தன்நிறைவும் சுயசார்பும் பெறுவதெனத் துணிந்துவிட்ட வேளை

இது. இந்த நல்ல தருணத்தை, சரித்திரத்தைப் பின்னின்றிமூக்கும் சமூக விரோதச் சக்திகள் தமக்குச் சாதகமாக்க முற்படுகின்றன? இது வர்க்க நலன்பேணும் நியதியே ஆதலால், இலேசிலே தவிர்க்க முடியாதது. இந்நிலையிலே தேசிய ஒருரைப் பாட்டைக் கட்டி எழுப்பி, உற்பத்திப் புரட்சியை வெற்றி அடையச் செய்ய, கலாசாரப் புரட்சியும் கைகொடுத்து உதவுவது இன்றியமையாதது ஆகும். எனவேதான் தமிழ் நாடகத்துறையிலே புதிய தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்ய — வேகமாக வெற்றிகாண — புதிய துடிப்புள்ள இளஞ் சமுதாயத்தின் ஆற்றலை உரிய வழியிலே பயன்படுத்தி ஆகவேண்டும்.

இளைஞர்களுக்கென இன்றைய தமிழ் நாடக உலகிலே சிறப்பாக உள்ள கடமைகள் என்னென்ன? ஒரு நாடகத்தின் இலட்சியமும் கோட்பாடும் எவ்வாறு அமையவேண்டும்? யாருக்காக - ஏன் நாடகம் எழுதப்பட வேணும்? நாடகம் எழுதுவது எப்படி? நாடகத்திலே கருத்தோட்டம் எப்படியானதாய் இருக்கவேணும்? நாடகத்திலே உரையாடல்களினதும் பேச்சு மொழியினதும் இலட்சணம் யாது? முறையான ஈடுபாடு கொண்டு நாடகத்தை மேடையேற்றக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய கிரமங்கள் எவை? எத்தகைய புதிய பாதையிலே வீறுகொண்டு முன்னேற வேண்டும்? இவை போன்ற இன்றோன்னபயன்மிகுவினாக்களை எழுப்பி அவற்றிற்கு விஞ்ஞான ரீதியிலான தக்க விடை காண்போமானால், இளைஞர்களான புதிய நாடகப்பாதையை வகுப்பதில் நல்லதொரு தெளிவைக் காண்போம்.

இன்றைய தேவை- இளைஞரின் பொறுப்பும் கடமையும்

இன்றைய இளையோரே நாளை சந்ததி. இலங்கைக்கு என்று ஒரு தனித்துவமான கலாசாரத்தை உருவாக்கும் பணி, ஆற்றல் மிகு இளைஞரையே பெரிதும் சார்ந்துள்ளது. எதிர்காலத்தை நிர்மாணிக்க வேண்டிய நவயுக சிற்பிகளான இளைஞர், துடிப்பானவர்கள். அவர்களே சுற்றிச் சுற்றிச் சுப்பற்றை கொல்லையிலே நின்று உலையும் நாடகமரபை உடைத்துக் கொண்டு நாட்டுக்குத் தேவையான ஒரு தேசிய நாடகமரபைக் கட்டி வளர்க்க வேண்டியவர்கள்.

தருமம், கடமை, நேர்மை, வீரம், காதல் போன்றவற்றை கம்பராமாயணம், மஹாபாரதம், அரிச்சந்திரன், கோவலன் கதை, நந்தனார் நாடகம் போன்ற நாடறிந்த கதைகள் மூலம் வெளியிட்டு இருக்கின்றோம். சுடுபட்ட அந்தப் பாதையிலேயே செக்குமாடு போலச் சுழன்று வருவதால் முன்னேற்றம் கிட்டாது. நாடு சுதந்திரமடைந்து ஆண்டுகள் 25 பறந்தோடி விட்டன. சிறிய மக்கள் கூட்டம் பல்கிப் பெருகி அரசியல் பொருளாதார மாற்றங்களாற் பாதிக்கப்பட்டு, புதிய புதிய பிரச்சினைகளை இன்று நாம் எதிர்நோக்குகின்றோம். மாற்றத்தின் வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் ஏற்பட்ட இந்நிலை வேண்டுமென்று ஒருசிலராலே தோற்றுவிக்கப் படுவதில்லை. எனவே, சமுதாய நியதிக்கு உட்பட்டு இயல்பாகவே தோன்றும் எமது பிரச்சினைகளை, தவிர்க் முடியாத—அதேவேளையில் தட்டிக் கழிக்காது எதிர்கொள்ளப்பட வேண்டியவையும் கூட. எனவேதான்

அவற்றைச் சரியான வழியில் அணுகும் முறையை நாடகங்களிற் புகுத்துவது இன்றைய தேவையாகும்.

சட்டம் போட்டுத் தடுக்க முடியாத நடைமுறைச் சமூகக் குறைபாடுகள் ஏராளம் எம்மிடையே மலிந்து கிடக்கின்றன. எமது சொந்த இனங்களை ஐக்கியப்படுத்தவும், நாட்டை மீளா அடிமையாய்ச் சதா காலமும் வைத்திருப்பதற்கு என்றே அல்லும் பகலும் குழி பறிக்கும் பிற்போக்குச் சக்திகளை - நாட்டுவிரோதிகளை-தோற்கடிக்கவும் நாடகங்கள் பணிபுரிய வேண்டுமெனில்; அத்தகைய நாடகங்களை மேடையேற்ற உகந்தவர்கள் இளைஞர்களே என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டிய தில்லை.

இன்றைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய செயற்றிறனும் மனோதிடமும் ஆற்றலும் வலிமையும் வீறும் இளைஞரிடையே அதிகமான அளவில் உண்டு. ஆதலால் இளைஞர்கள் ஈடுபடும் நாடகங்கள் இக்குறிக் கோளை நிறைவேற்றும் சாதனங்களாய் அமைவது மிக மிக முக்கியமாகும். எனவே பழைய நாடகச் செல்வங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் பணியை ஏனைய வயதுக் கூட்டத்தினர் செய்யும் அதே வேளையில் புதிய உயிர்ப் பிரச்சினைகளின் அடிநாதமாக அன்றாட வாழ்வியல் இழைகளால் நெய்யப்பட்ட கவிங்கமாக - இளையோரின் நாடக ஈடுபாடு அமையவேண்டும்.

எமது பழைய வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க இலக்கியப் பனுவல்களை வைத்துக்கொண்டு அரைத் தமாவை அரைக்குமாப்போலப் பழம்பெருமை பேசிக்கொண்டு அதிலேயே இன்னும் இன்னும்

பணியாரங்கள் பண்ணுவதற் பயனில்லை. பழஞ்சோறு உரிசை என்பதற்காக அரிசித் தட்டுப் பாடுள்ள இந்த நாட்களிலும் கூட, தினமும் மூன்று நேரமும் அதையே தின்பேன் என அடம் பிடிப்பது அழியாயம். இது அடாத்தான காரியமும் கூட.

மற்றவர் புதிரோடு மெச்சத்தக்க பழைய மரபுவழி நாடகக் கதைகள் சில எம்மிடம் உண்டு, உண்மைதான். அவை காலத்துக்குக் காலம் தூசிபடியாது துப்பரவாக வைத்துப் பேணப்பட வேண்டியனவே. எனினும் அதேவேளை இன்றைக்கு நாமாக என்ன செய்துவிட்டோம்? என்று கேள்வி எழுப்பி அதற்கொரு திருப்தியான விடையை நாம் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். புதிய தேவைகளுக்கும் சவாலுக்கும் விடைபிறுக்கவல்ல தேசிய நாடக மரபை உருவாக்க முயற்சி எடுக்காத காலம் அவ்வளவும் நாம் பின்னே பின்னே போய்க் கொண்டு இருக்கிறோம். இந்த நிலைமை நீடிப்பது கூடாது. நாடக இலக்கியம் சமுதாய வளர்ச்சிக்கானதேயன்று அது ஒரு போதைப் பொருள் அல்ல என்பதை நம் நாட்டு வாசிப சமுதாயம் வடிவாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

தூய மரபுமுறை வழிவந்த நாடக வரைவிலக்கணங்களிலிருந்து மட்டும் அல்லாமல், புறநிலையாக எம்மிடையே நின்று நிலவும் நடைமுறை நிகழ்வுகளின் அடியாகப் பிரச்சினையை அணுகுவதே தக்கது. வரலாற்றுப் பின்னணியும் எமது அறுதியிட்ட தீர்வுக்கு வழிகாட்டப் பயன்படுத்தல் அவசியமே தவிர, அவற்றை மட்டும் கொண்டு எமது தேசிய நாடகக்கலை இயக்

கம் எவ்வாறு ஆற்றுப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற சித்தாந்தத்தை தீர்மானமாகத் தீர்மானிக்க முற்படக்கூடாது.

தேசிய நாடக மரபு என்ற வுடனே, தமிழ் சிங்கள முஸ்லீம் கதாபாத்திரங்களின் சுமுகமான இயக்கம் விரவிய நாடகங்களின் மேடையேற்றம் என்னும், நம்நாட்டு இனங்களின் ஒருமித்த ஒப்புதலுடன் அவர்களைத் திருத்திப்படுத்தும் நாடகங்களே அவை என்னும் தப்பிப்பிராயம் கொள்ளும் அநேக நாடகத் தயாரிப்பாளர்கள் இருக்கிறார்கள். இது படுபிழையான எண்ணம். இலங்கை வாழ் தேசிய இனங்களின் வெளிப்படையான பண்பாடுகளிடையே ஒருமை காண்பதானது, உண்மையில் மேலெழுந்தவாரியான ஓர் உதிரி ஒருமிப்புப் பொறிப்பந்தலே. கானல் நீர், மாயமான் என்றும் கூறலாம். இவ்வாறு இல்லாது உள்ளாழ்ந்த கெட்டியான அடி அத்திவாரத்தோடு, இலங்கையின் நிலைதரமான சுபீட்சத்துக்கு விடிவெள்ளியான மூலாதாரக் கூறுகளை இணைத்தே தேசிய நாடக மரபொன்ற உருவாக முடியும். இக்கூறுகள் எவை? நாடக இலட்சியமும் கோட்பாடும் என்ன? என்பதுதான் எமது அடுத்த கேள்வி.

நாடக இலட்சியமும் கோட்பாடும்

நாடு விடுதலை பெற நாம் மேற்கொள்ளும் போராட்டத்திலே பல முனைகள் உண்டு. இவற்றிலே பேனாவின் முனையும் அடங்கும். கலாசாரப் படையிலே பேனாமுனையிலும் பார்க்க உத்வேகமும் உடன் பயனும் ஊடுசெறி வீச்சும் மிக்கது நாடகக் கலை. படிப்பறிவற்ற வெகு

சாதாரண பிரசைகூட கண்டும் கேட்டும் இலகுவிற் பிரச்சினைகளை உணர்ந்து கொள்ள நாடகம் கைகொடுத்து உதவுகிறது.

பத்திரிகை புத்தகங்கள் வாசிக்கக் கூடிய ரசிகரை விட எழுத்தறிவு இல்லாதவரையும், எழுத வாசிக்க வசதியும் வாய்ப்பும் அற்ற ரசிகரையுமே நாம் முதன்மையாகக் கணிப்பு எடுத்து நாடகங்களை எழுதி மேடையேற்ற வேண்டும். நாடகக் கதைக் கருவையும் மொழிப்பாங்கையும் நிர்ணயிக்கும்போது இடையும் நாம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். நாடகம் எழுதுதல் பற்றிப் பார்க்கும் போது இந்த அம்சத்தையும் விளக்கமாய்க் கவனிப்போம்.

இலங்கையின் நிலப் பிரபுத்துவ கலாசாரத்தினதும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு நித்திய பூசை செய்யும் விதேச சார்புக் கலாசாரத்தினதும் ஆதிக்கத்தையும் செல்வாக்கையும் பலவீனப்படுத்த நாடகக்கலை பயன்படுத்தப் படவேண்டும். உணவிலும் உடுபுடவையிலும் தன்னிறைவும் சுயசார்பும் பெற நாம் இன்று மேற்கொண்டுள்ள போராட்டத்துக்கு உந்துசக்தியாய் நாடகங்கள் அமைதல் வேண்டும்.

அப்படியானால் நாடகங்கள் யாருக்காக, ஏன் ஆக்கப்படல் வேண்டும் என்ற கேள்வி அடுத்துப் பிறக்கிறது. எமது எந்த ஒரு கலையும் இலக்கியமும் பெரும்பான்மையான உழைக்கும் மக்களுக்குச் சேவைசெய்ய வேண்டும். சுரண்டுவோரிடமிருந்தும் அடக்குமுறையாளரிடமிருந்தும் உழைக்கும் மக்களை விடுவிக்க நாடகம் உறுதுணை ஆக வேண்டும். அவ்வாறு இருக்க வேண்டுமேயானால் அவை நமது நாட்டின் இன்றை தேவையைப்

பூர்த்தி செய்வனவாக இருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லாது எமது மரபுவழி இன்னும் மினைக் கெடுவோமேயானால் கடும் குவிரில் அவஸ்தைப்படும் ஒருவனுக்கு குளிர்காய விற்றுகொடுப்பதை விடுத்து, அதிக பூவேலைப் பாடுடைய ஆடையைத் தெரிந்து எடுத்துக் கொடுக்க முற்படுவதைப்போல் ஆகிவிடும். தொழிலாளியைச் சக்கை பிழியும் முதலாளிகளையும், வறிய விவசாயிகளை ஏய்த்து வருத்தி உழைப்பு உறிஞ்சும் நிலச் சொந்தக்காரர்களையும், கீழ்சாதிமுறை வருத்து நாட்டாண்மை செய்ந்து அடிமை குடிமை முறை பேணும் பெருங்குடி எஜமானர்களையும்-பொதுவாகச் சொன்னால் மக்களுக்கு எதிரான இருண்டசக்திகளை அம்பலப்படுத்தும் போது தான் நாட்டிவிருத்திக்கு நாடகம் கைகொடுத்து உதவமுடியும்.

கலை கலைக்காக எனவும் உயரிய கலை, தூயகலை எனவும் அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் வர்க்கங்களைக் கடந்து நிற்கும் கலை எனவும் சுதந்திரமான கலை எனவும் ஏதும் உண்மையில் இல்லை. ஆதம் திருப்தி, சுழிப் பூட்டல் நோக்கு என்பதெல்லாம் வெறும் மூடு திரைகளே. இந்தச் சுலோகங்களைத் தற்காப்புக்கான கேடயங்களாகக் கொண்டு சுரண்டல் வர்க்கத்தினர் நாடகக் கலையுலகையும் ஆக்கிரமிக்கின்றனர் என்பதை அப்பட்டமான உண்மை.

உழைப்பாளரின் சுயவாற்றலையும் சிந்தனைத் திறனையும் மழுங்க மொட்டையடித்துத் திசைநிருப்பும் கைங்கரியத்திலே சரித்திரத்தைப் பின்னிற்றி முக்கும் சமூக விரோதச் சக்திகள் எந்தக் காலத்திலும் தமது பங்கைச் செய்து தான் வருகின்றன

இதனை அரசியல், கலை, இலக்கிய வடிவிலும் நாங்கள் அனுபவித்துத்தான் வருகிறோம். அந்த வகையிலே சமூக நாடகங்கள் என்ற லேபலுடன் சமூகப்பணி என்பது மருந்துக்கும் இல்லாத பலநூறு கோணங்கிக் கோமாளிக் கூத்துக்களும் விழல் நாடகங்களும் தாராளமாய் உலவுகின்றன. இவ்வாறான சமூகவிரோதப் பணிக்கு அநுகூலமாகச் சில பழகிப்போன கதாபாத்திரங்களையும் கொண்டு அங்க சேஷ்டை உடையவர்களையும் அசட்டு வேலைக்காரர்களையும் நாடகங்களினே கதாபாத்திரங்களாக ஆக்குவது— போதிய வேற்று மொழியறிவு இல்லாத கிராமியத் தமிழ்ப் பாத்திரத்தை ஆங்கிலம், சிங்களம் பேசவைப்பது அல்லது மற்றவிதமாகச் சிங்களப் பாத்திரங்களைத் தமிழ் பேசவைப்பது, அசிங்கமான இரட்டை அர்த்தம் தொனிக்கும் பகிழ்கள் விடுவது, காலத்துக்கு ஒவ்வாத தத்துவ போதனை புரிவது; தனிமனித வீர பராக்கிரமங்களை வெளிக்காட்டுவது; அப்பாவிக்கிராமியப் பாத்திரத்தைத் தவிக்க வைத்து — அதிலிருந்து நகைச்சுவையை வரவழைப்பது, யதார்த்த வாழ்க்கைக்கு ஒத்து வராத அதீத கற்பனைச் சம்பவங்களினாலே ரசிகரை மயக்கிக்கிட்டு வைத்து, கணநேரக்கிண்கிண்புக்கும் அங்கலாய்ப்புக்கும் உட்படுத்துவது போன்ற பல குறுக்கு வழிகளைக் கையாளுகிறார்கள்.

இதுதான் இன்றைய தமிழ் நாடகங்களைப் பீடித்துள்ள சாபக்கேடு. மக்கள் விரோதக் கலை எனப்படத்தக்க இவ்வகை நாடகங்களை இனங்கண்டு களையெடுப்புச் செய்து ஒதுக்கும்

போதுதான், தரமான சமூகப்பணி விரவிய தேசிய ஒருமைப்பாட்டு நாடகங்கள் உயிர்ப்புடன் தலையெடுக்கும். இந்த நாடகவகையை மக்கள் ரசனைக்கு உட்படுத்துவதும் உடனடித் தேவையாகும்.

நாடகம் எழுதுதல்

நாடகம் பற்றிக் கோட்பாட்டு அடிப்படையிலே தெளிவு பெற்ற நாம் நாடகம் எழுதுதல் என்ற கட்டத்துக்கு வந்ததும் பின்னடப் பிரமாணமாக இதுகாலவரை எழுதப்பட்ட நாடக எழுத்துக்களையும் உதாரணங்களாகக் கொண்டு, திட்டவட்டமான முடிவுக்குவருவோம்.

‘கருத்துக்களே சமூக நாடகத்தின் ஜீவன்’ என்கிறார் முற்போக்கிலக்கிய முன்னோடி, அமரர் அ. ந. கந்தசாமி. அதுபற்றிய தெளிவான பிரக்ஞை, எந்த ஒரு நாடக ஆசிரியனிடமும் எப்போதும் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். இந்த அடிப்படை ஜீவாதார உண்மையை உதாரணம் செய்யும் சமூகவிரோதிகள் நாடகம் எழுதுவதால் நச்சுக்கலை வளர்க்கப்படுகிறது. நெல்லைப் புல்லு மூடுமாப்போல் சமூகத் தேவையை உணர்த்தும் நாடகங்களை இவ்வகைப் போலி நாடகங்கள் மூடி மறைக்க இடமளிக்கக் கூடாது. எனவே காத்திரமான சமூகப் பணி மிக்க நாடகக் கருத்தை முன்வைக்கும் கருவில் உருவாகி வந்து வயதளவிலே வளர்ந்த நாடக எழுத்தை நாம் ஊக்கத்தோடு உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். இதற்குப் பாதகமான கூறுகளை முதன்மைப்படுத்தும் நாடகவகையை இனம் கண்டால் அவற்றை விலக்குவது சுலபமாகும்.

நாடகத்தை பார்த்து முடித்து எழுந்து செல்லும் போது நாடக ரசிகனிடம் தொக்கி நிற்கும் உணர்வும் மனோநிலையும் கருத்துப் பதிவும் தான் முக்கியம். இன்றைய பல சமூக நாடகங்களில் நல்லதோ கெட்டதோ, கருத்துப் பொதிவு ஏதாவது உண்டா என்பதே பெரும்பாலும் கேள்விக்குறியாகவே இருக்கிறது. சிரிப்பதற்கென்றே உருவாகும் நாடகங்கள் பல காத்திரமான சிந்தனைக்குக் கொஞ்சமும் இடமளிப்பதில்லை. கருத்து உண்டு எனும் மாயையை ஆரம்பத்தில் ஏற்படுத்தும் சில நாடகங்கள் கூட நன்றில் பதராகக் காணப்படுகின்றன. மதுவிலக்குப் பிரச்சாரத்துக்கான நாடகமொன்றிலே மது தீமையானது என்ற கடைந்தெடுத்த உண்மையை இறுதியில் நிலைநாட்ட வேண்டிய இடத்தில் முக்கால் வாசிக்கு மேற்பட்ட காட்சிகளில் 'பார்' உம் குடியும் சும்மாளமும் இடம் பெற்றதை இங்கு நினைவுகூரல் தகும். பம் மாத்து, ஐயா எலக்சன் கேட்கிறார் என்று இரண்டொரு நாடகங்கள் புறநீங்கலாக கருத்தை வலியுறுத்தும் நகைச்சுவை நாடகங்களோ அரிதிலும் அரிது.

கடந்த 15 வருடங்களில் மேடையேறிய நாடகங்களிலே கருத்து ரீதியில் இன்னும் பசுமையாக உள்ள நாடகங்களாக மதமாற்றம், யாருக்காக அழுதான், பொம்மலாட்டம், அபசரம், கதிரியம், விடிவை நோக்கி, ஏணிப்படிகள், சங்காரம், சுந்தன் கருணை, காலங்கள் அழுவதில்லை என்பவற்றைக் கூறலாம். இந்த நாடகங்களிலே தெளிவான கெட்டியான கருத்துகள் இருந்தனவே தவிர அவை எல்லாம் சரியான கருத்துக்கள்

எனக் கூறுவதற்கில்லை. 'காலங்கள் அழுவதில்லை' யில் உயிரோட்டமான மலையகச் சமூக வாழ்வைக் காணலாம் எனினும், அந்த நாடகத்திலே தொழிற்சங்க அமைப்புப் பற்றிக் கோடி காட்டப்படும் முடிவு ஏற்படையதாகாது. இவ்வாறான சிறுசிறு குறைகள் இருப்பினும் கூட இவை தவிர்ந்த பலநூறு நாடகங்கள் குறித்துக் கூறத்தக்க கதைவலுவும் கோப்பு ம் கொண்ட கருத்து வளப்பம் இல்லாதன என்பதே மெய்நிலை.

நாடக எழுத்துப் பிரதியே சிறந்த நாடகத் தயாரிப்புக் கான அடி அத்திவாரம். பழங்காலத்து நாடகமேடைப் பாடல்கள் தலைகறணமாக வாய்ப்பாடமாக இருந்ததுடன் திட்டவட்டமான ஏட்டுப் பிரதிகளும் இருந்தன. இவற்றின் புத்தகங்கள் சில இருப்பதை இன்றும் காண்கிறோம். இடைக்காலத்திலே மேடை நாடகங்கள்— அவற்றிலும் சிறப்பாகச் சமூக நாடகங்களின் மேடையேற்றம் பரவலான ஒரு காலகட்டத்தில் கட்டுப்பாடான பிடிமானம் உள்ள நாடக எழுத்துப் பிரதியைத் திட்டவட்டமாகப் பின்பற்றும் நிலை இருக்கவில்லை. அநேக நாடகங்கள் தோல்வியைத் தழுவ இதுவும் ஒரு முக்கிய காரணமாகிறது.

நாடகப் பிரதியின் கருத்து மையமான அலுசிலும் பலற்ற வளர்ச்சியோட்டமே நாடகத் தரத்தைப் பெரிதும் தீர்மானிக்கிறது. நாடக எழுத்தாளரின் கருத்துப் பிரக்ஞையைப் பொறுத்தே இது அமைகிறது. பொருத்தமாகத் தெரிந்தெடுத்த வசன மூலம் உரையாடல் வெளிப்பட வேண்டும். உதாரணமாக ஒரு தொழிலாளிப் பாத்த

திரத்தை எடுத்துக்கொண்டால், அவனுடைய தொழில் ஊடாரும் சூழல், வாழும் வாழ்க்கைத் தரம் என்பவற்றைப் பொறுத்து வரையறையான அறிவு உணர்வுப் புலம் ஒன்று உண்டு. கருத்தை வற்புறுத்த வெளிக்கிட்டு, தொழிலாளிப் பாத்திரம் ஒன்றினையே மட்டுமீறிய தத்துவம் பேசவைப்போமானால் முழுமுதல் இலக்கே பழுதாகிவிடும். தமிழ்சினிமாக்களிலே பேய்த்தரவளிகளாய்ச் சித்திரிக்கப்படும் வேலைக்காரப் பாத்திரங்களே தத்துவங்களை அள்ளி வீசுவது சர்வ சகஜம். இப்பாதிப்பே நாடகத்திலும் தொற்றிவிட்டது;

வெகுஜன நடையே சமூக நாடகத்தின் பேச்சு மொழிப்பாங்கு ஆதல் வேண்டும். என்னும் மட்டுமீறிய கொச்சை மொழி வழக்கைத் தேவை கருதாது பெருப்பித்துக் கையாருவதும் பிழையாகும். இதற்கு முற்றிலும் எதிரான ஒரு கொள்கைப் போக்குடன் காத்திரமான கதைச் சம்பவங்கள் நிகழும் இடங்களிலே செந்தமிழ் நடையும், நகைச்சுவை வேண்டும் வேறு சில இடங்களில் இழுபட்ட கிராமிய மொழியும் பயன்படுத்தும் போக்கு ஒன்றும் உண்டு. இவ்விரண்டு மொழிப்பாங்கும் இருவேறு எதிரெதிர் எல்லை மீறல்களே. இவை நாடகத்திலே செறிய வேண்டிய கருத்துப் பதிவை ஊறுபடுத்தி விடும். இந்தக் குறைபாடுகள் அற்ற நாடகப் பிரதிிகள் மிக மிக அரிது. உதாரணமாக மதமற்றம், கடுமியம், அவனைக் கொன்றவன் நீ போன்றவற்றைக்குறிப்பிடலாம். 'கோடை' யிலும் 'புதியதொரு வீட்டிலும்' மொழிநடையானது சில இடங்களில் கனத்திற்கிசைய - மிகவும்

இயற்கையுடன் - இயல்பாக அமையும் அதே சமயம் வேறு சில சந்தர்ப்பங்களிலே காவிய நயம் பாவிநிற்கக் காணலாம்.

இதுவரை நாடகம் எழுதும் போது அதிலே கவனிக்கப்பட வேண்டிய முக்கிய அமிசங்களை விரிவாகப்பார்த்த நாம் அடுத்து இவ்வாறு செப்பமாய் எழுதப்பட்ட ஒரு நாடகத்தை முறையாக ஈடுபாடு கொண்டு மேடையேற்றுவது எப்படி எனப்பார்ப்போம்.

வெற்றிப் பாதைக்கு வழி

உணவு உற்பத்தி, பொருளாதார முன்னேற்றம் ஆகியவற்றில் லயித்திருக்கும் இவ்வேளையில், நாடகக்கலை மூலமான இன்றைய தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய முனையும்போது, நின்று நிதானித்து பொருளாதார சிக்கனத்தையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டியவர்களாய் இருக்கிறோம். இத்தருணத்தில் விஷப்பீட்சைக்கு இடமில்லை. எனவே ஒரு கிரமத்தில் கட்டுமட்டாகச் செலவு செய்து போதிய ஒத்திசை, வேண்டிய கட்டுப்பாடு, தொடர்ச்சியான மேடையேற்றம் ஆகியவற்றால் முன்னேற வேண்டும். பிரமாண்டமான மேடை அமைப்புக்களையும் செலவுடன் கூடிய ஒளி, ஒலி, இசையமைப்புக்களையும் இயன்றளவு தவிர்ந்து, உத்திச்சிக்கனத்தையும் கடைப்பிடிப்பது நல்லது.

நாடகக் கலைஞனுக்குக் கட்டுப்பாடு அவசியமானது. குறித்த நேரத்திலே கூடி, குறிப்பிட்ட கடமையை நிறைவேற்றப் பழக்கப்படாத கலைஞன் நேசிய, சீரிய நெறிக்கு உட்பட மாட்டான். இதனால் நாடகமன்றங்களின் சக்தி சிதறடிக்கப்

படுகிறது. போதிய ஒத்திகை யற்ற அரைவேக்காட்டு நாடகங்கள் ஒப்பேற்றப்படுகின்றன. ஆர்வமுள்ள ரசிகர் தண்டிக்கப்படுகிறார்கள், நித்திரை முழிச்சு குற்றம் கட்ட எவருமே விரும்பார்கள்.

மேடைப்பயம் இவ்வாத எவருமே எடுத்த எடுப்பிலே நல்ல நாடகங்களை நடித்துவிட முடியாது. அதற்குரிய பயிற்சி படிமுறைக் கிரமத்தில் எய்தப்படல் வேண்டும். ஏனெனில் நாடகம் ஒரு கூட்டு வெளிப்பாடு நடிக்கின் மேடையியக்க ஒத்தியைபுதான் முற்றுமுழுதான நாடக வெற்றிக்கு உயிர்நாடி. எனவே பாத்திர வார்ப்பு, கதா சிரியனின் கருத்து நோக்கு, தயாரிப்பாளர் அல்லது நெறியாளரின் தரிசனம் யாவும் செவ்வையாக அச்சொட்டாக வியாப்தி பெற்றிருக்க வேண்டுமேயானால் திட்டமிடப்பட்ட திருப்திகரமான ஒத்திகை தவிரியமாகிறது. தனியொருவரின் சிறு தவறுதலாலும் முழு நாடகமுமே பாழ்பட இடமுண்டு. இதை உணர்ந்து நடிப்பு, மேடையில் இயக்கம், பிரதி நடிப்பு ஆகியன கூட்டுப் பரிவர்த்தனை செய்யப்படும்போதுதான் நெறந்த மேடை நாடகம் தோன்ற முடியும்.

இன்றைய பள்ளி நாடகங்களிலே இலக்கிய, சரித்திரக் கதைகளே அதிகமாக நாடகமாக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் மாணவரிடையே இலக்கிய, சரித்திர, சமய ஆர்வத்தைப் பிரபல்யப்படுத்த முடியுமெனக் காரணம் சுற்பிப்போரும் உண்டு. ஆனால் அபிவிருத்தி அடைந்துவரும் நாட்டிலுள்ள வளரும் சமுதாயம் ஒன்றிலே பல புதிய பிரச்

சின்களும் தேவைகளும் தோன்றுகின்றன. அவற்றிற்கிசைய கல்விக் கொள்கைகளும் புத்துருவம் பெறுகின்றன. அந்த நியதிவழி உருவான புதிய கல்வி நெறியில் நவீன இலங்கையன் கலை, விஞ்ஞானம் எனும் இரு புறம்பான தனித்தனிப் பாதைகளிலே வழிநடாத்தப்படாது, பொதுவான - பொருத்தமான - ஸ்திரமான எதிர்கால வாழ்க்கையிலே வெற்றிநடை போடத் தக்கதாக, பல கூறுகளையும் பாடசாலை நாடகங்களில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். சமூக நாடகம் என்றும் கிழிந்த நடைபுடையது, புனிதமற்றது, சமூக ஊழலை மாணவருக்கு அறியவைப்பது என்றெல்லாம் தப்புக்களைக்கிடும் நிலைமை முற்றுமுழுதாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.

எனவே இதுவரை கூறிய வற்றை ஒருங்கே திரட்டித் தொகுத்துக் கூறுவதானால் நாடகவீத்தை வரலாற்று அறிவு பெற்ற நம்தாட்டு இளைஞர்களுக்குச் சிறப்பான கடமையும் பொறுப்பும் உண்டு என்றும் நாடக இலட்சியங்களையும் கோட்பாடுகளையும் தீர்க்கமாய் உணர்ந்தவர்களால் முறையான நாடக எழுத்துப் பிரதிகள் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவற்றை முறையான ஈடுபாட்டுடன் வெற்றிப்பாதையில் இட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்றும் சொல்லலாம். எமது பாரம்பரிய கலாசாரக் கோலங்களான நாட்டுக்கூத்து, பரதநாட்டியம் கண்டிய நடனம், கிராமிய நாடோடி இலக்கியங்கள் எம்மிடம் உண்டு. உலா ஊஞ்சல், குறம், கோவை, பள்ளு என்பவும் நல்ல அடிப்படை ஊற்றுக்கண்களே. இனிமேல் செயல் தான் தேவை. ★

குழந்தை இலக்கியத்தின் குறிக்கோள்

வி. வாரோனேவ்

‘குழந்தைகளிடம் மனிதாபிமானத்தை வளர்த்தல் என்பது-பிறகு இன்ப துன்பங்களைத் தம் முடையவையாகக் கருதும் பண்பினை வளர்த்தல் என்பது-குழந்தை இலக்கியத்தின் குறிக்கோளாகும்’ என்று பிரபல சோவியத் எழுத்தாளர் கோக்கிசுகோவ்ஸ்கி கூறுகிறார். மனிதாபிமானம் இல்லாவிட்டால் ஒரு வளை மனிதன் என்று கருதவே முடியாது என்பதில் ஐயமில்லை.

சோவியத் சமுதாயத்தில் ‘அன்னியர்கள் எவருமில்லை’ என்ற கருத்தை அனதோனி அலெக்சின் எழுதியுள்ள நூல்கள் முழுதிலும் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு மனித வாழ்க்கையின் பாலும், அன்பும் இணக்கமும் கொள்வதற்கு நாம் பயில வேண்டும் என்று அவர் நம்மை அழைக்கிறார். ‘ஒவ்வொரு மனித வாழ்க்கைக்கும், நமது தோழனின் ஒவ்வொரு செயலுக்கும், அவனது ஒவ்வொரு மோசமான நடத்தைக்கும் நாம் பங்கேற்க வேண்டும்’ என்ற வரியுடன் அவரது கட்டுரையொன்று ஆரம்பமாகிறது.

அலெக்சின் வறட்டுத்தனமாக நீதிபோதனை செய்வதில்லை. அவரது கதைகளில் வரும் இனஞர்கள், வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகளைத் தாமே அறிந்து கொள்ள முயலுகிறார்கள். சமு

தாயச் சூழ்நிலைகள், குழந்தையுள்ளத்தின் தீவிர இயக்கம், குழந்தையின் சொந்தக் கருத்துக்கள் மற்றும் அனுபவங்கள் இவற்றின் தாக்கத்தால், குழந்தையிடம் அறநெறி மதிப்புக்கள் பக்குவம் அடைகின்றன.

அலெக்சின் எழுதிய ‘எங்கோ ஓரிடத்தில்’ என்ற நெடுங்கதையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். எமலியானேவ் குடும்பம் பற்றிய கதை இது. இக்குடும்பத்தில், அன்னையும் தந்தையும், நேர்மை, ஒழுங்கு ஆகிய பண்புகளை உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள். காலை யில் உடற்பயிற்சி, தூய வெளியில் நடத்தல், தமது மகள் செர்கியின் பள்ளியில் நடக்கும் பெற்றோர்-கூட்டங்களுக்குச் செல்லுதல், இவற்றில் அவர்கள் தவறுவதில்லை. ஆனால் தந்தையின் நற்பண்புமீது செர்கி கொண்டிருந்த மதிப்பு திடீரென்று மாறிவிடுகிறது. அவர் முன்பு நேசித்த ஒரு பெண்ணுக்கு உதவவில்லை என்பதையும், ஆனால் அவரது முன்னேற்றத்திற்கு அவள் உதவியிருக்கிறாள் என்பதையும், செர்கி தற்செயலாக அறிகிறார். போருக்குப் பின்னர், அவர் நோயுற்றபோது, அவள் இரவும் பகலும் அவருக்குப் பணிவிடை புரிந்தாள்; அவரது கல்லூரிப் படிப்பை முடிக்க உதவினாள்; ஆனால்

அவர் மற்றொரு பெண்ணை மணந்து கொண்டார்.

இதை அறிந்து செர்சி மிகவும் வருந்துகிறார்; தந்தையின் தவறைத் திருத்த விரும்புகிறார்; அவர் முன்பு நேசித்த நீனாஜார்ஜியேவ்வைப் பராமரிக்க விரும்புகிறார். இனிய உள்ளம் கொண்ட அந்தப் பெண்மணிக்கு அன்பும் ஆதரவும் தேவை என்பதை அவன் உணருகிறார். 'நீனாவுக்கு என்னவியின்ற உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். என் தந்தைக்காக. என் தந்தையின் சார்பில், நான் உதவுவேன்' என்ற வரிகளுடன் 'எங்கோ ஓரிடத்தில்' என்ற கதை முடிகிறது.

பிறகு துன்ப துயரங்களையும் தேவைகளையும் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வை அலெக்சின் படைத்துள்ள இடம் கதாபாத்திரங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன. சோவியத் சமுதாயத்தில் பிறந்துள்ள புதிய மனிதனின் பண்புக்கு இவ்வணர்வே சிறந்த சான்றாகும். வகுப்பு அறைகளிலும், இளம்பயனியர் முகாமிலும், பொழுதுபோக்கு மன்றத்திலும், குடும்பத்திலும், தமது கதாபாத்திரங்களான இளைஞர்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்கிறார்கள் என்பதை அலெக்சின் சித்திரிக்கிறார்.

அவர் பிரச்சனைகளையும் மனித இயற்கையையும், மனிதர்களிடையேயுள்ள உறவுகளையும், மிக எளிதானவையாக, சிக்கலற்றவையாக, காட்டவில்லை. அவரது கதாநாயகர்கள் சிலவேளைகளில் உணர்ச்சிகரமான சூழ்நிலையிற் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள்; எதையும் மாற்றவோ, சரிப்ப

டுத்தவோ முடியாத சூழ்நிலையில் அவர்கள் அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். ஆனால், இதுபோன்ற நிலைமைகளை நாம் வாழ்க்கையில் காணாமல் இல்லை... அனதோலி அலெக்சின், வாழ்வின் உண்மைகளுக்கு எப்பொழுதும் விசுவாசமாக இருக்கிறார்; எதார்த்தத்தின் முரண்பாடுகளை இளம் வாசகர்களிடமிருந்து அவர் மறைப்பதில்லை.

அவரது கதைக் கருக்களில், மனித உணர்ச்சிகள், அறநெறிக் கருத்துக்கள், அபிப்பிராயங்கள், மதிப்புகள், தீர்ப்புகள் ஆகிய அனைத்தும் மோதுகின்றன.

'என் சகோதரன் கிளாரி னெட் வாசிக்கிறான்' என்ற கதையில் காணப்படும் உணர்ச்சிமோதல்கள் அற்பமானவை என்று தோன்றலாம். அண்ணன் மீது அன்பு கொண்ட தங்கையொருத்தி அவளை ஏமாற்றுகிறார். ஒரு பெண்ணுடன் அவன் கொண்டிருக்கும் நட்புறவை முறிக்கப் பார்க்கிறார்.

எனினும், இந்தச் சிறிய நிகழ்ச்சியில் மனிதனின் ஆன்ம சூதந்திரம், காதல், ஒவ்வொருவரையும் சுயமாக மதிப்பிடுதல் போன்ற அறநெறிப் பிரச்சனைகள் அடங்கியுள்ளன. அதே வேளையில் இப்பிரச்சனைகள், சமுதாயக் கண்ணோட்டத்துடன் சித்திரிக்கப் படுகின்றன. நியாயமான முறையிலும், ஆரவாரம் இல்லாமலும் தீர்க்கப் படுகின்றன.

'முந்தா நாளும் நாளை மறு நாளும்' என்ற புதிய கதையில் அலெக்சினின் படைப்பாற்றல் மேலும் வளர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். கசப்பும் அலட்சியப் போக்கும் கொண்ட மனிதர்களை மிகக் கூர்மையாகக் கிண்டல் செய்கிறார். சொந்தச்

சகோதரனைப் புறக்கணிக்கும் ஒருவனை அவர் கடுமையாகச் சாடுகிறார்.

குழந்தைகளின் அமெச்சு இசைக் குழுவின் ஆசிரியராக இருந்த விக்னர் கரவயேவ் என்பவர், ஒரு திறமையான, தன்னலமற்ற ஆசிரியர். நோய்வாய்ப்பட்ட அவரை, பொழுது போக்கு மன்றத்தின் இயக்குநர் 'டிஸ்மிஸ்' செய்துவிடுகிறார். 30 ஆண்டுகளாக இசையைப் போதித்து வந்த கரவயேவ், தமது மாணவர்கள் அனைவரும் பெரிய இசைவாணர்களாக மலர்ந்து விடுவார்கள் என்று எண்ணவில்லை. எனினும், அவர்கள் சிறந்த பண்பாளர்களாக வளர வேண்டும் என அவர் விரும்பினார். ஒருவர் கட்டிடத் தொழிலாளியாகவோ, மெக்கானிக்காகவோ கணக்கராகவோ, விஞ்ஞானியாகவோ இருந்த போதிலும், அவருக்கு இசையுடனே கலையுடனே தொடர்பு இருக்குமாயின், அவர் சிறந்த பண்பாளராக விளங்குவார் என்பது கரவயேவின் கருத்தாகும். ஆனால் பொழுது போக்கு மன்றத்தின் இயக்குநர், கரவயேவ் 'கடந்த கட்டத்தை சேர்ந்தவர்' என்று குறை கூறி,

அவருக்குப் பதிலாக வேறு ஒரு வரை நியமிக்கிறார். இதனால் எல்லோருக்கும் கோபம் வருகிறது. அப்பொழுது ஒரு பாத்திரம் இவ்வாறு பேசுகிறது:

'ஒரு மனிதன்' கடந்த கட்டத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருக்க முடியாது. 'கடந்த கட்டம்' என்பதன் பொருள் எனக்கு விளங்கவில்லை, 'கடந்த கட்டங்கள்' களின் மீதுதான் நமது வாழ்க்கை உருவாகியுள்ளது. அதுதான் நமது அடிப்படை. அடிப்படையில்லாமல், கட்டிடம் எப்படி நிற்க முடியும்? இந்த விஷயம் ஒரு சாதாரண மனிதனுக்குக் கூடத் தெரியும். இவ்வாறு தனது கருத்தை அந்தப் பாத்திரத்தின் மூலம் வெளியீடுகிறார் ஆசிரியர்.

இந்தச் சொற்கள் சோவியத் மக்களது இதயத்தின் அடியாழத்திலிருந்து வருகின்றன என்பதை அலெக்சின் நிரூபிக்கிறார். 'ரரணுவ வீரச் செயல்களை மறக்கக் கூடாது' என்பது பழமொழி; 'மனிதர்களின் நற்செயல்களையும் மறக்கக் கூடாது' என்பதையும் ஒரு முதுமொழியாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று அலெக்சின் வலியுறுத்துகிறார்.★

துயரின் படிநிலைகள்

கடுங் கோடையில் திடீர் மழை.
வயலிற் முற்றிக் குலங்கியிருந்த
கதிர்களை எண்ணி விவசாயி கலங்கினான்.
ஆலையில்,
வியர்வையைத் துடைத்தவாறு ஒருவன்,
ஓட்டை விழுந்து பிய்ந்து கிடந்த
வீட்டின் ஓலைக் கூரையையும்,
அதன் கீழ் எங்கும்
மனைவியையும் நினைத்தான்.
கோபுவும், பாபுவும் மாலை நேரத்துப்
பந்தடி போச்சே எனப் பரிதவித்தனர்.
பெரிய ஓவ்பீசர் கார்வரை நடக்கையில்
சப்பாத்து நனையுமே எனத்
துயர் கொண்டார்.

— நித்தி

தேசிய ஒற்றுமையும் தென்னிலங்கையும்

சில குறிப்புகள்

— திக்குவல்லீ - கமால்

தேசிய ஒற்றுமைப்பற்றிப் பரவலாக வலியுறுத்தப்படும் இக்காலத்தில் அதுவும் சிங்கள - தமிழ் ஒருமைப்பாட்டு மகாநாடு நடத்தப்படும் இவ்வேளையில் தென்னிலங்கையோடொட்டி அதன் முக்கியத்துவத்தைச் சிந்திக்கும்போது தவிர்க்கமுடியாது மாத்தறைய - காலிம் புலவரின் கவிதையொன்று நினைவுக்கு வருகின்றது,

முஸ்லிம் கிறிஸ்து பெளத்தம் ஹிந்து
இனங்கள் நான்கிலங்கையில்,
வெஸ்லின் பவுடர் சந்தனம் மலர்
போன்றிலங்கும் மங்கையின்
சாதி நான்கும் ஒருங்கு வாசம்
வீசும்போது ஆனந்தம்,
நீதியோடு வாழ்வதற்குத்
தெரியாவிடின இழிவுதான்..

தமிழ் - சிங்களம் இரு மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் மிக்க அன்னாரின் கவிதைகள் சமய, சமூக உணர்வு நிறைந்ததாக மிளிர்கின்றன, 1956 ஆம் ஆண்டுவரை வாழ்ந்த அவர் பல நூல்களை சிங்களத்திலும் வெளியிட்டுள்ளார்.

அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் இப்பகுதிகளில் நடைபெறும் சிங்கள விழாக்களில் கலந்துகொண்டு சிங்களத்திலேயே கவிமழை பொழிவதையும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் சிங்களம் - தமிழ் இரு மொழிகளிலும் ஒரே கருத்தை மாறி மாறி உடனுக்குடன் பாடும் வல்லமையையும் நேரடியாக அவதமனித்த பலர், இப்பொழுது தெல்வாம் கூறும்போது அன்னாரைத் தனிப்பட ஆராய்ந்து தெனிய வேண்டுமென்பது அவசியமான பணியாகத் தெரிகிறது.

அண்மைக்காலத்தில் மாத்தறைய எம். சாலி என்பவர் 'நினைக்காதது' 'வாழ்வின திருப்பம்' முதலிய சிங்கள நாடகங்களை மேடையேற்றிப் பாராட்டுப் பெற்றவராவர். மற்றும் போர்வையூர் ஸாயிக் என்பவர் மு. வரதராசனின் 'கள்ளோ காவியமோ' என்ற நாவலை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு இலக்கிய ரீதியான ஒருமைப்பாட்டு முனைப்புகளையும் பணிகளையும் அவதானித்து வருமிடத்து நிகழ்வாண்டுகளில் இலக்கிய நண்பர்களிடத்தே நேரடியான தொடர்புகளையும் கூட்டிணைந்த சமுதாயப்பணிகளையும் காண முடிகிறது. இந்த ரீதியில் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் சேவை தனித்துவமானது.

“தமிழ் வளர்ப்பது மாத்திரமல்ல; தேசியத்தின் வளர்ச்சியிலும் நாம் கவனம் செலுத்தவேண்டும். இதற்குத் தோழமைச் சக்திகளின் இணைப்பு அவசியமாகும். அதன் முதற்படியாக எமது சூழலில் வாழும் சிங்களக் கலை - இலக்கிய நண்பர்களுடன் தொடர்புகளை வலுப்படுத்தவெண்டும்” இவ்வாறு தி. எ. சங்கத்தின் முதற் கூட்டத்தின்போது திரு. எம். ஹம்ஸா முகம்மது நிகழ்த்திய தலைமையுரையை இன்று நினைவுபடுத்தும்பொழுது, அன்று வகுத்துக்கொண்ட இலட்சியத்தில் நெஞ்சுரத்தோடு தடம்பதித்து வருகிறோமென்ற மகிழ்ச்சி உள்ளத்தைக் குளிர்விக்கின்றது.

இதற்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல் சென்ற ஆண்டு நடைபெற்ற தென்னிலங்கை இலக்கிய விழா அமைந்தது. திரு. ஜீவா உட்படப் பலர் கலந்துகொண்ட அவ்விழாவில் தோழர் குணதாஸ் விதானகம உரையாற்றுகையில் ‘தேசிய ஒற்றுமைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டும் அறிக்கை விட்டுக்கொண்டும் இருப்பதில் பயனில்லை. உண்மையான தேசிய ஒற்றுமைக்கு இவ்விழா சிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்கிறது. அதுவும் ஒரு கிராமப்புறத்தின் இம் முன்மாதிரி எமது நாட்டின் எட்டுத் திக்கும் பரவவேண்டும்...’ என்று உணர்ச்சிவசத்தோடு குறிப்பிட்டார். திரு. பிரதி நந்திஸும் விழாவில் உரையாற்றினார்.

மேற்படி விழாவைப் பாராட்டியும் ஒரே மேடையில் சிங்கள - தமிழ் - முஸ்லிம் எழுத்தாளர்கள் என்ற கருத்துக்கு அழுத்தம் கொடுத்தும் ‘அத்த’ பத்திரிகை முன்பக்கத்திலேயே செய்தி வெளியிட்டிருந்ததை யாரும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்.

சமகாலத்தில் சிங்கள, தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு மூலமாகப் பரிவர்த்தனை வேகமாக நடைபெற்று வருகின்றது. அந்த வகையிலும் தென்னிலங்கை நண்பர்கள் தமது பங்கினைச் செலுத்தத் தயங்கவில்லை. சிங்களச் சிறுகதைகளைத் தமிழ்ப்படுத்தவதிலும் சிங்கள இலக்கியங்கள் சம்பந்தமான விபரக் கருத்துக்களை எழுதுவதிலும் ‘நீள்கரை நம்பி’ ஈடுபட்டு வருகிறார். இவரிலும் திரு. எம். எச். எம். சம்ஸின் பணி மிக முக்கியமானதாகும். தமிழ்ப் படைப்புக்களைச் சிங்களத்துக்கு மொழிபெயர்க்கும் மொழிப்பயிற்சியும் கலை நெஞ்சமும் கொண்ட இவரிடம் இலக்கிய உலகம் இன்னும் மிக அதிகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

நடைபெற இருக்கும் சிங்கள - தமிழ் ஒருமைப்பாட்டு மகாநாடு ஈழத்தில் பரவலான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதோடு தென்னிலங்கைக்கும் நிச்சயம்மிகுந்த வேகத்தை ஊட்டும்.

காளிதாலனின்
'சாகுந்தலத்தை'
புஷ்கின் படித்திருந்தாரா?

தி. பெல்கின்

அலெக்சாந்தர் புஷ்கினின் முற்றுப்பெறாத படைப் பாசிய 'தி மெர்மெய்ட்' (மச்சகன்னி) என்ற இலக்கியத்திற்கு மூல ஆதாரங்களில் ஒன்று ஒரு கீழ்த்திசை இலக்கியமாக இருக்கக்கூடுமென்று புஷ்கின் இலக்கிய ஆராய்ச்சி நிபுணர்கள் கருதுகின்றனர். அது காளிதாலனின் 'சாகுந்தல' மாகவே இருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது.

புஷ்கின் நாடகம், காளிதாலன் நாடகம் இரண்டிலுமே நிகழ்ச்சிகள் உண்மை உலகத்திலும் கற்பனை உலகத்திலும் நடைபெறுகின்றன. இவ்விரு உலகங்களுக்குமிடையே உள்ள மெல்லிய எல்லைக் கோடு மங்கி, உருத்தெரியாமல் கலந்து விடுகிறது. யதார்த்தம் கற்பனையோடும், கற்பனை யதார்த்தத்தோடும் பின்னிக் கிடக்கின்றன.

சாகுந்தலத்தில், 'ஆசிரமத்தலைவரான கண்வ முனிவர் கிரகக்கோளாறுகளால் தம் வளர்ப்பு மகளாகிய சகுந்தலைக்கு ஏற்படவுள்ள தீங்குகளைத் தீர்க்கக் கூடிய சாந்திகள் செய்வதற்காக ஒரு புனித ஷேத்திரத்திற்குச் சென்றிருந்தார்' என்ற சொற்களுடன் கதை ஆரம்பமாகிறது. புஷ்கினின் நாடகத்திலும் மில்

லர் தம் மகளின் எதிர்காலம் பற்றிக் கூறும் கவலை தோய்த்த வசனத்துடன் மச்சகன்னி கதை ஆரம்பமாகிறது. நிகழ்விருக்கும் அபாயத்தை அந்த முனிவர் முன்கூட்டியே உணர்கிறார்.

மன்னன் துஷ்யந்தன் சட்டப் படி மணந்து கொண்ட மனைவிக்குக் குழந்தை இல்லை. புஷ்கின் நாடகத்தில் 'என் பிரார்த்தனைக்குக் கடவுள் செவிசாய்த்து, எனக்குக் குழந்தைகளைக் கொடுத்தால்!' என்று கதாநாயகி ஏங்குகிறாள்.

சகுந்தலையும் மில்லரின் மகனும் தங்கள் நாயகர்களை அவர்களுடைய பணத்திற்காகவோ அன்றிச் சமூக அந்தஸ்த்துக்காகவோ காதலிக்கவில்லை. இருவரும் தங்கள் காதலரின் விசுவா

சத்தில் உறுதியான நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். இருவரும் வாழ்க்கையின் வெவ்வேறு கட்டங்களில், தங்கள் வயிற்றில் வளரும் குழந்தைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றனர். துஷ்யந்தன் தன் காதலி சகுந்தலையை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் பொழுது அவளுக்கு ஒரு மோதிரத்தைக் கொடுத்து விட்டுப் போகிறான். அதேபோல் மில்லர் மகளுக்கும் இளவரசன் ஒரு ரத்தினச் சரத்தை அவள் தலையில் அணிவித்து, தன் நினைவாக ஒரு ஆரத்தையும், கொடுத்துவிட்டுப் போகிறான்.

சகுந்தலை கவலிக்காத பொழுது அவளுடைய மோதிரமரையில் விழுந்து விடுகிறது. மில்லரின் மகளது ரத்தினச் சரமும் நீப்பர் நதியில் வீழ்ந்துவிடுகிறது.

மற்றொரு பொருத்தமும் இருக்கிறது. 'என் குலத்தை இழிவு படுத்தப் பார்க்கிறாய்' என்று மன்னன் சொல்லக்கேட்ட சகுந்தலை பூமி தேவியை நோக்கி 'பூமித்தாயே, நீ பிளந்து என்னை ஏற்றுக்கொண்டுவிடு' என்று வேண்டுகிறாள். அதுபோல் புஷ்கின் நாடகத்திலும் இளவரசன் தான் மீண்டும் சந்திக்க முடியாதபடி இறுதியில் 'பிரிந்தே ஆக வேண்டும்' என்று சொல்லும்பொழுது மில்லரின் மகள் வேதனை தாங்காமல் நீப்பர் நதியில் விழுந்து விடுகிறாள்.

இரு பெண்களும் மறைந்து விடுகின்றனர். யதார்த்தம் கற்பனையில் கலக்கிறது. கதை நிகழும் களம் மாறுகிறது.....

இரு பெண்களும் மறைந்த பின் ரஷிய இளவரசனும், இந்திய மன்னனும் தங்கள் வாழ்க்கையிலிருந்து இன்றியமையாத ஏதோ ஒன்றை இழந்து விட்டதாக உணர்கின்றனர் என்று

காளிதாஸனும் புஷ்கினும் காட்டுகின்றனர்.

இருவரும் தாங்கவொண்ணாத மன வேதனைக்கு உள்ளாகின்றனர். சகுந்தலை மறைந்த பின் துஷ்யந்தன் நடத்தைகளைக் கவனித்து கொண்டிருந்த மிச்சரகேசி என்ற தேவகன்னிகை இவ்வாறு சொல்கிறாள்: 'அவன் ஒளியைக் காணவில்லை, இருண்ட அறையில் அடைபட்டுக் கிடக்கிறான்' ரஷிய இளவரசனை அவன் 'ஒரு காலத்தில் ஆனந்தமாக இருந்த இடத்திற்கு ஏதோ ஒரு சக்தி இழுத்துச் செல்கிறது. இந்திய மன்னன் தன் காதலி அடைபட்ட பொழிந்த இடத்தை நினைத்து, நினைத்து துக்கப் படுகிறான். இரு கவிஞர்களும் தங்கள் கதாநாயகர்களை அவர்களுடைய தவறுகளுக்காக பச்சாத் தாப்பும்படி செய்கின்றனர். இருவரும் தங்கள் தவறுகளை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர். இரு கதைகளிலும் மனம் புண்படுத்தப் பெற்ற பெண்கள் மிகவும் வலுவான பாத்திரங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றனர்.

மச்சகன்னி நாடகத்தில் முதல் காட்சிக்கும் கடைசிக் காட்சிக்குமிடையே ஏழு ஆண்டுகள் கழிகின்றன. இரு நாடகங்களும் சம்பிரதாயங்களும் சடங்குகளும் அனுஷ்டிக்கப்படுவதை வலியுறுத்துகின்றன. இந்திய நாடகத்தில் ராஜசபையோரும், விதூஷகனும், சகுந்தலையின் தோழிகளும், ஒரு சம்பிரதாயமான சடங்கு செய்யப்படாதது பற்றிக் கவலைப்படுகின்றனர். மச்சகன்னி நாடகத்திலும் தரகனும் மாப்பிள்ளைத் தோழனும் திரும்ணத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத ஒரு பாட்டைக் கேட்டுக் கவலைப்படுகின்றனர்.

இரு நாடகங்களிலும் வேட்டைக் காட்சிகள் முக்கியமான

வை. சாகுந்தலத்திலும் மச்சகன்னியிலும், கற்பனை உலகக் காட்சிகளின் முடிவில், தந்தையர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைச் சந்திக்கின்றனர் — இளவரசன் அழகிய சிறு மச்சகன்னியையும் துஷ்யந்தன், சிங்கக் குட்டியின் பற்களை எண்ணும் ஒரு சிறுவனையும் காண்கின்றனர்.

இரு நாடகங்களுக்குமிடையேயுள்ள ஒற்றுமைகளை இது போல் இன்னமும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

ஆனால், இவை போன்ற நிகழ்ச்சிகளைப் புராதன ரூஸ் நாட்டுப் பகைப்புலனில் வைத்து எழுதவேண்டுமென்ற அவாவை புஷ்கின் உள்ளத்தில் தூண்டியது இந்திய நாடகம்தான் என்பதை எப்படி நிரூபிப்பது? அந்தக் காலத்தில் ஐரோப்பாவில் பிக்ச்சொற்பமானவர்களுக்கே தெரிந்திருந்த இந்திய நாடகம் புஷ்கினுக்கும் பரிச்சயமாகியிருந்தது என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?

புஷ்கின் படைப்புக்களில் காணப்படும் இந்தியக் கருத்து அமைந்த புத்தகங்கள் பற்றி நான் இங்கு விவரிக்கப் போவதில்லை. இந்த மாபெரும் ரஷியக் கவிஞரின் கவனத்தைக் கவர்ந்த காளிதாஸனைப் பற்றியும் சில இந்திய நாடக ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் மட்டுமே இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

புஷ்கினின் நூல் நிலையத்தில் 1800-ஆம் ஆண்டில் பாரிசில் பிரசுரிக்கப்பட்ட சாகுந்தலத்தின் பிரதி ஒன்றும், ஜி. விஸ்ஸனல் எழுதப்பெற்று, 1828-ல் பாரிசில் வெளியான, 'இந்திய நாடகச் செல்வங்கள்' என்ற இரண்டு பாக நூலும் இருந்தன. ஆகவே புராதன ரூஸ் நாட்டு வாழ்க்கை

பற்றிப் புஷ்கின் நாடகம் எழுதிக் கொண்டிருந்ததாகக் கருதப்படும் காலமாகிய 1828-ஆம் ஆண்டு இறுதிக்கும். 1832-ஆம் ஆண்டு மத்திக்கும் இடையே அவரிடம் இந்த இரு தொகுதிகளும், சாகுந்தலம் பற்றிய குறிப்புக்களுடனும் விளக்கங்களுடனும் இருந்திருக்கின்றன. முதல் பாகத்தில் தேர்ந்தெடுத்த சில சம்ஸ்கிருத நாடகங்களின் மொழிபெயர்ப்புக்கள் குறிப்புக்களுடன் இருப்பதுடன் ஐரோப்பியர்களின் இந்தியவியலில், சம்ஸ்கிருத நாடகம் பற்றிய முதல் ஆராய்ச்சியும் அடங்கியுள்ளது. ரஷியக் கவிஞர் இவற்றையெல்லாம் படித்திருக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை. பழங்கால இந்தியப் பெண்களின் நிலையை விளக்கும் சூத்திரகனின் 'மிருச்சகடிகம்' (மண் தேர்), காளிதாஸனின் 'விக்ரமோர்வசீகம்' (விக்ரமாதித்தனும் ஊர்வசியும்) முதலிய நாடகங்கள் முதலில் அவர் மனதைக் கவர்ந்தன. 1803-ல் வெளியான சாகுந்தலத்தின் பிரெஞ்சுப் பதிப்பில் ஆரூவது அங்கத்தில் வரும் ஒரு காட்சி புஷ்கினின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. அதுதான், காதலனால் நிராகரிக்கப்பட்ட சகுந்தலையின் மனநிலையைச் சித்திரிக்கும் அவளுடைய சொற்களும் செயல்களுமாகும்.

ஏமாற்றப்பட்டு, இழிவுபடுத்தப்பட்ட ஓர் இளம் பெண்ணின் தன்நலமற்ற தூய காதல் புஷ்கினின் கற்பனையை கவர்கிறது. ஆகையால், நீப்பர் நதிக்கரையில், ஆலை அருகே நிகழும் காட்சியில், அந்தப் பெண்ணின் வாழ்க்கையில் சோகம் நிறைந்த கட்டத்தில், அவளுடைய துயரத்தின் ஆழத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார். உணர்ச்சிகள் வேகமாக மாறும் சிறு வசனங்களின்

மூலம், மில்லரின் மகள் அனுபவிக்கும் மன வேதனையின் கடுமையை வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி காண்கிறார் புஷ்கின்.

கைவிடப்பட்ட பெண் உருவத்தின் கலை ரீதியான முக்கியத்துவத்திலும், அதை மேலும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கான சாத்தியக் கூறுகளிலும் புஷ்கின் கவனம் செலுத்த இந்த இந்திய இலக்கியம் வழி கோலியது.

காதலனால் துறக்கப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் வடிவத்திற்குப் புது உருவம் கொடுக்கும் பொழுது புஷ்கின், காளிதாஸன் செய்ததுபோல செய்யாமல், அந்தக் காட்சிகளைச் சுருக்கி, கதைப்போக்கிற்குத் தடையாக நின்று கூறியது கூறலைத் தவிர்த்திருக்கிறார். உதாரணமாக. காதலமீது துஷ்யந்தனுக்கு இருந்த மோகம் சாகுந்தலத்தில் பல காட்சிகளில் விவரிக்கப்படுகின்றன. ஆனால், மில்லரின் மகள் அவள் காதலன் ஆகியவர்களின் கதையை ஆலைக்குப் பின்னால் நடுநிசியில் நிகழ்ந்த சந்திப்புகளின் நினைவுகள் மூலம் சொல்கிறார் புஷ்கின்.

புஷ்கின் நாடகம் முடிவு பெறாமல் இருப்பதற்குப் பல சுவையான காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. இங்கு மச்சகன்னியையும் சாகுந்தலத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பது பயனுள்ளதாக இருக்கும். மச்சகன்னி நாடகத்தை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்த பெர்கோவ்ஸ்கியின் கருத்து.

‘வழக்கம்போல் இளவரசனின் மரணத்துடன் நாடகத்தை முடிக்க புஷ்கின் விரும்பவில்லை’ என்பதாகும். புஷ்கின் கதாநாயகிக்குப் பழிவாங்கும் எண்ணம் இல்லை. இந்திய நாடகத்திலும் பழி வாங்குவது பற்றி ஏதும் சொல்லப்படவில்லை. சாகுந்தலம் சுபமாக முடிவடைகிறது. ரஷியக் கவிஞருக்கும் அவருடைய ஜனரஞ்சக நாடகத்தை மனிதாபிமானத்துடன் முடிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை அந்த மாபெரும் இந்திய இலக்கியம் ஏற்படுத்தியிருக்கலாம்.

எப்படியிருந்தும், ‘மச்சகன்னி’ நாடகத்தைத் துருவி ஆராய்வது என் நோக்கமல்ல. சாகுந்தலத்தைப் புஷ்கின் எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்திருக்கிறார் என்பது பற்றி ஒரு கண்ணோட்டம் விடவே முயன்றிருக்கிறேன். இந்தத் தலைசிறந்த இந்திய நாடகத்தை, மற்ற ரஷிய, ஐரோப்பிய இலக்கிய கர்த்தாக்களைப்போல் புஷ்கினும் பெரிதும் வியந்திருக்கிறார் என்பது வெளிப்படடை என்று தோன்றுகிறது. தமக்குப் பிடித்த தார்மிகப் பிரச்சனைகளைப் புஷ்கின் தம் வழியில் விளக்க முயன்றிருக்கிறார். இந்த மாபெரும் ரஷியக் கவிஞர் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் நிகழ்வதுபோல் அவருடைய முயற்சி, உலகத்தின் சுவைமிக்க கருத்துக்களில் ஒன்றை அலாதியான முறையில் வியாக்கியானம் செய்யும் ஒரு முக்கிய தனி இலக்கியமாக உருப்பெற்றது.

குரோம், நிக்கல் ஆகிய விலை உயர்ந்த உலோகக் கலவையால் மட்டுமே உருவான கவிஞர்கள் உளர். அந்தக் கலவையில் எளிமையானதும் மிக முக்கியமானதுமான இரும்பு கிடையாது! இரும்பு அல்லாத கலப்பு உலோகத்தில் உறுதி எப்படி இருக்கும்?

துவாரகை

— செம்பியன் செல்வன்

ரேஷன் ; 1.

ஹம்ச தூரவிசூ மஞ்சத்தின் பஞ்சணையில் சாய்ந்தவாற்று, ருக்மணியின் துகிலினைக் கையால் பற்றி இழுத்து பெண்மை வெட்கத்தால் கனிந்து குழைந்து திரளும் விந்தையை வியந்த வாறு சிரித்துக்கொண்டிருந்தான் மாயக் கண்ணன்.

புல்லாங்குழலாக, ருக்மணியா?

பிரமதேவனே நீ அற்புத ரசிகனா? - கலைஞனா?

இந்தக் கலை யழகெல்லாம் உன் கை பட்டுப் பட்டு எழுவது

வேதனையா? ஆராதனையா?

'போதும் விடுங்கள்!' - செல்லச் சிணுங்கல்

போதை தலைக்கேற்றும் மதுச் சொற்கள்

'கண்ணா! அபயம்!' - கண்ணனின் உணர்ச்சிச் சுழிப்புகள் ஸ்தம்பித்தன

எங்கிருந்து கேட்கின்றது? யார் அபயம்?...

அஸ்திநூபுரம் திரௌபதி.

துவாரகையின் துணிமணிகள் அஸ்திநூபுரிக்குப் போகட்டும்

கண்ணனின் - கருணை துவாரகையின் செல்வம் - அகில உலகப் புகழ்பெற்றன

ஆனால் —

கில நாளில் —

துவாரகை மக்கள் துணிப்பஞ்சத்தால்

'ரேஷன் காட்டுக்கும் 'கறுப்புச் சந்தைக்கு' மாக அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

‘கண்ணா! துரியோதனனிடம் சென்று நமக்குரிய பாதிராஜ்யம் கேள்!’

‘ஆஹா! பொதுவுடமை’ - என்று மகிழ்ந்தான் கண்ணன்.

‘அது தர மறுத்தால், ஐந்து நாடு கேள்!’

‘சோஷலிசம்!’ - என்றான் முகமலர்ச்சியுடன் கண்ணன்.

அதுவுமில்லையெனில் ஆள ஐந்து நகர்கேள்!’

‘முதலாளித்துவ சோஷலிசம்!’ - என்றான் மலர்ச்சி நீங்க.

‘கௌரவர் அதனையும் மறுத்தால் ஐந்து ஊர்’

‘ஜனநாயக சோஷலிசமா ...?’ - அவன் வாய் முணுமுணுத்தது.

‘துரியோதனன் அதனையும் இழப்பாகக் கருதினால்
ஐந்து வீடாவது தரும்படி கேள்!’

‘ஜனநாயகமா ...?’ கண்ணனின் எண்ணங்கள் எங்கோ நீந்தின.

‘கண்ணா! இவை ஒன்றிற்கும் கௌரவர்கள் உடன்படார்களாயின்
போர் வேண்டு! அடுபோர் வேண்டு!’ - என்றான்
வாய்மையின் புத்திரன்.

‘புரட்சி! அடிப்படை மாற்றம் ... அடித்தளமே மாற்றப்படும் மாற்
றம் போர் போர்’ எனச் சிரித்தான்
சக்கராயுதன்.

சிறிது யோசனையின்பின் கண்ணனைக் கேட்டான் தர்மன்;

‘எல்லாம் சரிதான் கண்ணா! நான் ஒவ்வொன்றாக தூதுப் பொரு
ளைச் சொல்லி வருகையில் - நீ ஏதேதோ சொல்லி
வந்தாயே - என்ன அவை? எனக்குப் புரியவில்லையே!’

‘உனக்குமட்டுமல்ல ... வேறுஐ எவருக்கும் புரியாது இவை
யாவும் வரப்போகும் யுகங்களின் சமூக மாற்றங்கள்
அதற்கு நீ அடியெடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறாய்!’ - என்றான்
பரமாத்மா.’

இளந்தளிர்

தணியாத இலக்கிய ஆர்வம்கொண்ட இவரது பெயர் ஏ. கே ரலாக். வயது 17 இவரது தாய் மொழி தமிழல்ல. வட இந்தியாவில் குஜராத் மாகாணத்தைச்சேர்ந்த மேமன்பாய் இனத் தவர் இவர். தமிழில் ஆர்வமுள்ளவர். கவிதைகள் எழுதுகின்றார். எந்தத் தமிழ் இலக்கியக் கூட்டத்திலும் இவரைச் சந்திக்கலாம், இவரது எதிர்காலம் மிகச் சிறப்பாக அமையும். கொழும்பில் வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுள்ளார்.

புதிய கதை பிறக்கிறது!

“நாம் வர
வந்திருக்க! -
நமக்கு என்ன வேணுமாக்கும்?”
என்று சால்வையைக்
கமக்கட்டுக்குள் வைத்து
கேள்விக் குறியாய் வளைந்து
நயினார் முன் நிற்க;

“எட செல்லன்
உன்ரை கருப்பணி
உருசையடா!
ஒரு முட்டி வீட்டை
கொண்டு வா”
எனப் பெரியவர் சாற்றுகிறார்.

“ஐயா நான் சீவிதேல்லே.
மகன்தான் சீவிருன்
அவனிடம் சொல்லுகிறே னுக்கும்
நாம், வர வர”
என்று அவன் குழைய
ஏறுபெட்டி தளநாருடன் வந்த மகன்

“என்ன காணும்
அடிமை குடிமைகள் என்ற நினைப்போ?
நாமும் மனிதர்கள் தாம்.
பழைய நயினார் காலம்
பாறி விழுந்துட்டுது
எங்கள் உழைப்பை இன்னும் உறிஞ்சவா
எண்ணுகிறீர்?
வையும் பணத்தை; விரும்பினால்
தூக்கும் முட்டியைக் கையில்”
என்று கீழே வைக்கிறான்.
நயினார் புதுமையாக அவனைப் பார்க்கிறார்.

வதிரி - சி. ரவீந்திரன்.

மகாகவி புஷ்கின்

★ ~~~~~ ரகுநாதன்

ரஷ்ய நாட்டுக்கு வெளியே மிகவும் பிரபலமான முதற் பெரும் ரஷ்ய எழுத்தாளர்களில் மகாகவி புஷ்கின் முக்கியமானவர். இவரது 175-ஆவது பிறந்த தின விழா இவ்வாண்டில் ஜூன் மாதம் கொண்டாடப்படுகிறது.

ரஷ்ய வரலாறு முழுவதையும் எடுத்துக் கொண்டால், அந்நாட்டின் தவப் புதல்வர்கள் பலரும் கொடுங்கோன்மைக்கு எதிரான போராட்டத்தின் முன்னணியில் எப்போதும் நின்று வந்துள்ளதைக் காணலாம். எலினும் 'சுதந்திரம் பற்றிப் பாடிய சுவிரூர்' என்ற முறையில் அவர்களில் யாரையும் புஷ்கினுக்கு இணையாகக் கூற முடியாது.

1799 ஜூன் மாதத்தில் பிறந்த புஷ்கின் 1837-ஆம் ஆண்டில் 37 வயதில் இளம்பருவத்திலேயே அகால மரணம் அடைந்தார். ஜார் மன்னரின் கையாட்கள் தூண்டிவிட்ட ஒரு சவால் சண்டையில் அவர் கொல்லப்பட்டார். என்றாலும், இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் ஒரு நாட்டின் தேசிய இலக்கியத்தைச் சீர்திருத்திய வேறொரு கவிஞரை உலக இலக்கியத்தில் காண்பது அரிது என்றே சொல்லலாம். மற்றொரு மாபெரும் ரஷ்ய எழுத்தாளரான நிக்கொலாய் கோகோல் புஷ்கினைப்பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்: 'இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் காட்சியளிக்கக் கூடிய வளர்ச்சியுற்ற ரஷ்ய மாநிலங்க

புஷ்கின் விளங்குகிறார். குவிந்த நிலைக் கண்ணாடியின் பரப்பில் பிரதிபலிக்கும் இயற்கைக் காட்சியைப் போன்று, ரஷ்ய இயல்பும், ரஷ்ய உணர்வும். ரஷ்ய மொழியும், ரஷ்யக் குணம்சமும், அத்தனை ஸ்படிகத் தெளிவோடு அத்தனை சுத்தமான அழகோடு அவருள் பிரதிபலித்துள்ளன.

புஷ்கின் பழைய பெருந்தனவர்க்கக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்; என்றாலும் அவர் அடக்கியாள்பவர்களை எதிர்த்தார்; சூதந்திர லட்சியத்தைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார். புஷ்கின் வாழ்ந்த காலம் ஓர் இருண்ட காலம். அந்தக் காலத்தைப் பற்றி லெனின் இவ்வாறு எழுதியுள்ளார்: 'அது பண்ணையடிமைத்தனம் நிலவிய காலம். ரஷ்யா நகக்கப்பட்டுச் செயலற்றுக்கிடந்து, பெருந்தன வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு சிலர் இதனை ஆட்சேபித்தனர்; ஆயினும் வெகுஜன ஆதரவில்லாததால் அவர்கள் வலியுழந்திருந்தனர். என்றாலும், பெருந்தனவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அருமையான நபர்கள் சிலர் மக்களுக்கு விழிப்புட்ட உதவினர்.' புஷ்கின் அத்தகைய அருமையான நபர்களில் ஒருவராக இருந்தார்.

1825-ல் புரட்சி மனப்பான்மைகொண்ட பெருந்தனவர்க்க அதிகாரிகள் சிலர் ஜார் மன்னனைப் பதவியிலிருந்து இறக்கி, ரஷ்ய நாட்டில் ஒரு குடியரசைப் பிரகடனம் செய்ய முயன்றனர்.

இந்த ரகசியத் திட்டத்தில் புஷ்கின் நேர்முகமாகச் சம்பந்தப் பட்டிருக்கவில்லை. என்னாலும் கதந் திரப் பிரியர் என்ற முறையில் புஷ்கின் மிகவும் பிரபலம். எய் நியவராக இருந்ததால், அயல் இறை அலுவலகத்தில் புஷ்கின் வகித்து வந்த பதவியிலிருந்து அவர் பதவியிறக்கம் செய்யப் பட்டார். பின்னர் வேறு இடத் துக்கு, அதாவது நாட்டின் தென்கோடிக்கு மாற்றப்பட்டார். இது உண்மையில் ஒரு நாடுகடத்தல் தண்டனை போலவே இருந்தது. இறுதியில் வேலையிலிருந்தே அவர் டிஸ்மிஸ் செய்யப் பட்டார். இவ்வாறு 'நாடுகடத்தப்பட்டு கிரிமியாவிலும் காசு களிலும் வாழ்ந்து வந்த காலத்தில்தான் புஷ்கின் 'காகேசியக் கைதி', 'ஜிப்பிகன்', 'சோதரத்திருடர்கள்' என்று மூன்று நெடுங்கதைப் பாடல்களை எழுதினார். இவை மூன்றும் 'சுதந்திர வேட்கைக்கள்' என்று இவருக்கு ஏற்பட்டிருந்த புகழை உறுதிப்படுத்தின. அத்துடன் இவர் எவ்வளவு பெரிய இலக்கிய மேதை என்பதையும் உலகுக்கு உணர்த்தின.

புஷ்கின் 1814-ல் தான் கவிதைகள் எழுதத் தொடங்கினார். தமது இலக்கிய வாழ்வின் 23 ஆண்டுக் காலத்தில் அவர் ரஷ்ய இலக்கியத்தில் பல பாணிகளைப் புகுத்தினார்; கவிதைத் துறையில் பல புதுமைகளைப் புரிந்தார்; கவிதை மூலம் எழுதப்பட்ட நாவல், நெடிய சிறுகதை முதலிய இலக்கிய வடிவங்களையும் புகுத்தினார்.

அவரது பிரபலமான காதற் காவியமான 'யூஜெனி ஒனிகின்' கவிதையில் எழுதப்பட்ட முதல் ரஷ்ய நாவல் எனக் கருதப்படுகிறது. ஏனெனில் அதில் வரும் பாத்திரங்களின் குணச் சித்தி

ரங்களும், அதில் வரும் காட்சிகளின் எதார்த்த பூர்வமான வர்ணனைகளும், அதனை நாவல் இலக்கணத்துக்குப் பொருந்தியதாக ஆக்கிவிடுகின்றன. மேலும் அந்த நாவல் ஒரு செயலியையும் தெரிவிக்கிறது. அதில் வரும் பாத்திரங்களின் ஆத்மார்த்தமான வாழ்க்கை அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் நிலவிய சித்தாந்தப் போராட்டங்களோடு இரண்டறப் பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தது.

புஷ்கின் தமது காவியத்தில், அவரது காலத்தில் அறிவு விளக்கம் பெற்றுச் செய்யப்பட்ட பெருந்தனவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த நண்பர்களின் உதாரணத்தை, ஜார் மன்னரின் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் பணிந்து செயல்பட மறுக்கும், அதே சமயத்தில் தனது அறிவையும் சக்தியையும் எப்படிப் பயன்படுத்துவதெனத் தெரியாது தவிக்கும் ஒரு நபரை தமது காவியத்தின் கதாநாயகனான ஒனிகின்னின் வடிவத்தில் வடித்துக் காட்டினார். இவ்வாறு வடித்துக்காட்டிய முதல் ரஷ்ய எழுத்தாளரும் புஷ்கினேயாவார். இந்தக் கதாபாத்திரத்தின் இத்தகைய தன்மையினால், அந்தக் கதாபாத்திரத்தின் நெஞ்சில் வெறுமையுணர்ச்சியே தலை தூக்குகிறது; வாழ்க்கையும் அர்த்தமற்றுப் போய்விடுகிறது. இதன் மூலம் சமுதாயத்திடமிருந்தும் மக்களிடமிருந்தும் தனிமைப்பட்டு நிற்கும் நபர் ஒருவர் சமுதாய ரீதியில் பயன்ற, தேவையற்ற நபராக மாறிவிடுகிறார் என்பதை புஷ்கின் புலப்படுத்திக் காட்டினார்.

புஷ்கின் சரித்திரத்தையும் ஆராய்ந்து கற்றவர். அதன் மூலம் சரித்திரம் என்பது முக்கியமாக மக்களாலேயே உருவாக்கப்படுகிறது என்ற முடிவுக்கே

அவர் வந்தார். இந்தக் கருத்து 16-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த போரிஸ் என்ற ஜார் மன்னனின் வாழ்க்கையைத் தழுவி, அவர் உருவாக்கிய 'போரிஸ் கோதுனோவ்' என்ற துன்பியல் கவிதையில் பிரதிபலித்தது. போரிஸிடம் பல நல்ல குணங்கள் இருந்தன. உறுதியான மனப்படைத்த புத்திசாலியாக அவர் இருந்தார். அத்துடன் சாமார்த்தியசாலியாகவும் தாராள மனப்பான்மை கொண்டவராகவும் இருந்தார். என்னாலும் அவர் விவாயிகளை முற்றிலும் அடிமை கொள்ளும் தமது முன்னோர்களின் கொள்கையையே கடைப்பிடித்து வந்ததால் மக்கள் அவர் சொல்லுக்குச் செவி சாய்க்கவில்லை. அவர்கள் அவருக்கு எதிராகக் கலகம் செய்தனர்; இறுதியில் அவரைச் சாஷித்துவிட்டனர். இதன் மூலம் நெடுங்கதையில் மக்களையே பிரதான கதாநாயகராக புஷ்கின் முதன் முதலில் சித்திரித்துக் காட்டினார்.

புஷ்கின் புதிய ரஷ்ய இலக்கியத்தை உருவாக்கியவர் மட்டுமல்ல, புதிய இலக்கிய மொழியையும் உருவாக்கியவர் அவர். கலைஞர் என்ற முறையில் புஷ்கின் பெருமை அவரது கவிதைத் திறனில்தான் அடங்கியிருந்தது. அவரின் கவிதைகள் 'தாமே பாடுகின்றனர்' என்று செய்க் கோலீஸ்கி ஒருமுறை விதந்தோதிப் பாராட்டினார்.

புஷ்கினின் கவிதைகள் உலகனைத்தையும், மனிதகுலம் முழுவதையும் தழுவி நிற்பவை.

'மக்கள் எல்லோரும் மாபெரும் குடும்பமாக என்றென்றும் ஒன்றுபட்டு இனிதாக அமைதியொடு

வாழ்கின்ற பொற் காலம் வந்தேதான் தீரும்'

என்று தீர்க்கதரிசனமாகப் பாடிய கவிஞர் அவர்.

1917-ல் நிகழ்ந்த அக்டோபர் புரட்சி, உலகில் சோஷலிச சகாய்த்துக்கு வழி திறந்து விட்டதன் மூலம் புஷ்கின் இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தை நனவாக்கியது. சோஷலிச யூனியன் பல்வேறு தேசிய இனங்களும் மகிழ்வோடும் மன நிறைவோடும் ஒன்றுபட்டு வாழும் ஒரே குடும்பமாக மாற்றியது. எனவேதான் அக்டோபர் புரட்சிக்குப் பின்னர் சோவியத் யூனியனில் ஒரு புதிய மரபே தோன்றியது. ஒரே குடும்பத்தில் பிறந்த சகோதரரைப்போல் ஒன்றுகூடி வாழும் பல்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த சோவியத் மக்கள் புஷ்கினின் பிறந்த தினத்தன்று, புஷ்கின் வாழ்ந்து மறைந்த தடிகலோவ்ஸ்கோயி என்ற சின்னஞ்சிறு கிராமத்தில் நூற்றுக்கணக்கில் கூடி, புஷ்கினின் கவிதைகளைப் பாடுகின்றனர். அந்தக் கவிதைகளைப் பிறர்பாடக் கேட்கின்றனர்; அவரது கல்லறை மீது மலர்களைத் தூவி அஞ்சலி செலுத்துகின்றனர். அன்று ஒருநாள் முழுவதையும் புஷ்கினுடனேயே கழிக்கின்றனர். இது சோவியத் மக்கள் புஷ்கினின்பால் எத்தனை பெருமதிப்பு வைத்துள்ளனர் என்பதை மட்டுமல்லாமல், சோவியத் மக்களின் மீதும் அவர்களது இலக்கியத்தின் மீதும் புஷ்கின் இன்றும் பெருஞ் செல்வாக்கினை வகித்து வரும் உண்மையையும் புலப்படுத்துகிறது என்றே நாம் கூறலாம். ☆

ஓர் ஆசிரியர்

ஒரு மாணவிக்குப்

பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்

— நீலாப்

நன்றாக உள்ளிழுத்த சிகரெட் புகையைக் கடற் காற்றோடு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலக்கவிட்டுக்கொண்டு, இடது பக்க முழங்கையை நிலத்தில் ஊன்றி, உள்ளங்கையை இடது கன்னத்துக்கு முட்டுக் கொடுத்தவண்ணம் கடல் அலைகளைப் பார்த்தவாறு மணற்பரப்பில் ஒருக்கவித்துப் படுத்துக் கிடந்தார் சமீகதின் மாஸ்டர். அலைகளின் பேரிரைச்சலுக்குள் தன் மனக்குமைச்சலைப்போட்டு அழக்கிவிடலாம் என்று எவ்வளவுதான் அவர் முயன்ற போதிலும், அது அவரை விடுவதாகவில்லை. அந்த நேரத்தில் — அதுவும் இரவுச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு, இருளையும் பொருட்படுத்தாமல் தன்னந்தனியாகக் கடற்கரையில் படுத்திருப்பது அவரது வழக்கமுமல்ல; அவருக்குப் பிடித்த செயலுமல்ல. ஆனாலும் இன்று அப்படிப் படுத்துக் கிடக்கிறார். காரணம்.....?

பக்கத்தில் சுற்றிவர ஒரு முறை நோட்டம்விட்டு ஒருவரும் அங்கு இல்லை என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்திக்கொண்ட பிறகு தனக்குள்ளேயே முணுமுணுக்கிறார்.

‘முணு பிள்ளைக்குத் தகப்பன்தான் நான். அதை அவன் சொல்லித்தானானான் தெரிஞ்சிக்கணும்!’

வலக் கரத்திலிருந்த சிகரெட் துண்டு கையைச் சுட்டது. கடைசியாக ஒருமுறை புகையை உள்ளே இழுத்துக்கொண்டு, அதைத் தூர வீசி எறிந்தார். மனம் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் தவித்தது. தனது நிலையை மாற்றி, இரு கைகளையும் தலையணையாகப் பாவித்துக் கொண்டு மணற்பரப்பில் மல்லாந்து படுத்தார். வானத்தில் நிலவு இல்லை. நட்சத்திரங்கள் மாத்திரம் மின்னிக்கொண்டிருந்தன. அவையும் அழுது வழிந்துகொண்டிருப்பது போல் அவரது கண்களுக்குத் தோற்றமளித்தன.

சென்ற வாரம் இதே இடத்தில், இந்த நேரத்துக்குக் கொஞ்சம் முன்பதாகப் பெளர்ணமி நிலவின் ஒளியில் அவர் படுத்திருந்தபோது — எண்ணிய எண்ணங்கள்; தன்னுள்ளேயே சுற்பனையில் கண்டு அநுபவித்துக்களித்த இன்ப நினைவுகள்! அப்பப்பா.....! ஆனால் இப்போது?

‘இது சரிப்பட்டு வராத மாஸ்டர். முணு பிள்ளைக்குத் தகப்பனான நீங்களே இப்படி

நடந்துகிட்டா, நம்ம பள்ளிக் கூடத்து மானம் காத்தில பறக்க வேறென்றும் தேவல்லியே மாஸ்டர். உங்களப்போல கலியாணம் முடிச்ச வாத்திமார் எத்தினபேர் இங்க படிப்பிக் காங்க. அவங்களுக்கிட்ட இல்லாத புதுக்குணம் ஒங்களுக்கிட்ட மட்டும் எப்படி வந்தது? இங்க படிப்பிக்கிற கலியாணம் முடிக்காத இளம் பொடியங்கள் இப்படி நடந்திட்டாலும் பாதக மில்ல. இது ஒங்களுக்கே நியாயமாகப் படுதா மாஸ்டர்?

அன்று மத்தியானம் அலுவலகத்துக்கு அழைத்து அவரிடம் அதிபர் கூறிய வார்த்தைகளும், கேட்ட கேள்விகளும் ஒவ்வொன்றாக அவருடைய மனதில் தோன்றி மறைந்துகொண்டிருக்கின்றன.

‘இது ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து படிக்கிற பாடசாலை மாஸ்டர். இங்கே படிக்கிற ஒரு பெண் பிள்ளைகிட்டே நீங்களே இப்படித் தகாத முறையில நடந்துக்கிட்டா, இனிமே இந்த வழியிலே இறங்கிற பையன்களைத் தண்டிக்கிறதுக்கோ தடுக்கிறதுக்கோ நமக்கிட்ட என்ன உரிமை இருக்கு? இந்த விஷயம் வெளியிலே யாருக்காவது தெரிஞ்சா, நம்ம பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றி என்ன நினைப்பாங்க? நான் உங்களப்பற்றி எப்படியெல்லாமோ பெரிசா எண்ணிக்கிட்டிருந்தேன். நீங்க இப்படிச் சின்னத்தனமாக நடப்பீங்கண்டு நான் கனவிலேயும் எண்ணிப் பார்க்கல்ல மாஸ்டர்!’

தான் இப்படியொரு இக்கட்டான நிலைமையில் மாட்டிக் கொள்வேன் என்பதைச் சமீபத்தின் தின்பார்த்திருக்கவேயில்லை. ஒரு ஆசிரியர் என்ற வகையில் பார்க்கப்போனால் அவர் செய்

திருப்பது மாபெரும் குற்றம். அவர் தவறுதலாக இதைச் செய்யவில்லை. வேண்டுமென்று தான் அவளை — அந்த மாணவியைத் தவறான வழிக்கு அழைத்திருக்கிறார் அந்த மாணவியும் கொஞ்சம் சபல புத்தி படைத்தவளாக இருந்திருந்தால்; அல்லது ஆசிரியரின் எந்தச் சொல்லுக்கும் மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் செயல்படக் கூடியவளாய் இருந்திருந்தால்? இத்தோம் பெரும் விபரீதம் ஒன்று நடந்து முடிந்திருக்கும்.

அவர் உயர்தர வகுப்பில் பயிலும் மாணவி. எந்நேரமும் எல்லோருடனும் ஆண், பெண் வித்தியாசமின்றி — கலகலப்பாகப் பேசிப் பழகும் சபாவம் கொண்டவர். அவளுடைய இந்தத் தன்மையைத்தான் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப் பார்த்தார் சமீபத்தின் மாஸ்டர். ஆனால் அவரைப் பொறுத்தவரை அது குறிக்கப் போய்ச் சேறு பூசிக்கொண்ட சதையாகவே முடிந்துவிட்டது. எவ்வளவுதான் வெகுளித்தனமாக நடந்துகொண்ட போதிலும், தன்னைக் காத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் அவள், மற்றவர்களுக்குத் தீயாகவே நடந்து கொண்டாள்.

சமீபத்தின் மாஸ்டர் ஊரில் ஒரு நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்தவர். எஸ். எஸ். சி. பரீட்சை சித்தியடைந்ததும், உத்தியோகத்துக்கு அலைந்து திரியாத காலத்தில் ஆசிரிய தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டவர். அவர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட உதவி ஆசிரியராக இப்போது கடமை புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். உயர் வகுப்புக்களுக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பம் அவருக்குக் கிடைப்பதே அரிது. ஐந்தாம் வகுப்புக்குக்

கீழ்ப்பட்ட மாணவர்களுடன் அநேகமாக ஊடாடித் திரியும் அவருக்கு இந்தச் சின்னப் புத்தியும் எப்படியோ ஏற்பட்டு விட்டது. முப்பத்தைந்து வயதையும் தாண்டியிருக்கும் அவர் பாடசாலையிலுள்ள அத்தனை பிள்ளைகளையும் தனது பிள்ளைகளாகவே எண்ணிச் செயல்பட வேண்டிய ஒருவர் -- ஒரு மாணவியிடத்தில் தகாத முறையில் நடந்துகொள்ள முயன்றிருப்பது ஆசிரிய தொழிலுக்கே அவமானத்தைத் தேடித்தரக்கூடிய ஒரு செய்திதான். இந்த விஷயம் வெளியிலே தெரிய நேர்ந்ததால் அவருடைய மானம் என்னாவது?

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு பாடசாலை விழாக்கோலம் பூண்டு குதூகலமாக காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது. வருட முடிவில் நாடத்தப்படும் இராப்போசனை விருந்துக்காக ஆசிரியர்களும் உயர் வருப்பு மாணவர்களும் மும்முரமாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். ஐந்து ஆசிரியர்களின் மேற்பார்வையில் விருந்துக்கான உணவு வகைகள் தயாரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இன்னும் ஐந்து ஆசிரியர்கள் சாப்பாட்டு மண்டபத்தை அலங்கரிப்பதில் தீவிரமாயிருந்தனர். ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் மாணவருக்கும் பொறுப்புக்கள் பகிர்ந்தளிக்கப் பட்டிருந்தன. வெளிச் சுத்தம், கலை நிகழ்ச்சிகள், மேடை அலங்காரங்கள் போன்ற பல செயல்களுக்கும் அவற்றுக்குப் பொறுப்பான குழுக்கள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன.

சாப்பாட்டு மண்டப அலங்காரக் குழுவில் ஒருவராக சம்கதீன் மாஸ்டர் இருந்தார். ஆசிரியர்களுக்கு உதவியாக நின்றுருந்த ஒரு சில மாணவ மாண

விகளில் அவளும் ஒருத்தி. எல்லோருடனும் கலகலப்பாகப் பேசிக்கொண்டு அவள் வேலைகளில் ஈடுபட்டு விதமும், அவளுடைய வெகுளித்தனமான போக்கும் சம்கதீன் மாஸ்டரின் மனத்தில் அவளுடைய நடத்தைபற்றி ஒருவித இளக்காரத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவர் அவளை அடிக்கடி அழைத்து, தனக்குப் பக்கத்திலேயே நிற்குமாறு சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அவளும் இதையிட்டு அதிகமாக அலட்டிக் கொள்ளாமல் சம்கதீன் மாஸ்டரின் செயல்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டிருந்தார்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவரோடு அவள் மாத்திரம் நின்றிருக்கும் சமயத்தில் நாகூக்காக அவளிடம் அவர் துணிவோடு அப்படிக்கேட்டார்.

‘எப்படியும் இன்றைக்குப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப் போறதுக்குப் பன்னிரண்டு மணியாவது ஆகும். எங்க வீட்டிலே என்னத்தவிர மற்றவங்க எல்லானும் உம்மா வீட்டுக்குப் போயிட்டாங்க. நான் தனியாதான் வீட்டிலே இருக்கேன். போகும்போது நங்க என்னோட வந்தீங்கண்டா, வீட்டிலேயே தங்கிக் காலையில போய்விடலாம். என்ன அப்படிச் செய்யிறீங்களே?’

அவள் அவரை ஒருவாறு புதிய கோணத்தில் ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். இதுவரை அவள் எண்ணிக்கொண்டிருந்த சம்கதீன் மாஸ்டராக அவர் இப்போது காட்சியளிக்கவில்லை. தன் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களையும் ஆசாபாசங்களையும் கல்விக்காகத் தியாகம் செய்து, மாணவியோ, மாணவனோ -- அவர்களின் வாழ்க்கையை வளம்பெறச்

செய்யவேண்டும் என்பதையே லட்சியமாகக் கொண்ட ஓர் உத்தமராக அவரை அவள் காண முடியாவிட்டாலும், ஆசாபாசங்கள் நிறைந்த சாதாரண மனித உருவத்திலாவது அவரை இருத்திப் பார்க்க அவள் மனம் இடந்தரவில்லை. அந்தக் கணத்திலிருந்து அவரை ஒரு கேவலமான சதைப் பின்டமாக — மிருகத்திலும் மோசமான ஓர் அற்பப்பிராணியாக அவள் கருதத்தலைப்பட்டுவிட்டாள். அதற்குப் பிறகு அவள் அவரோடு தனியாக நிற்கநேரும் சந்தர்ப்பத்தை அடியோடு குறைத்துக்கொண்டாள். இதிலிருந்தாவது அவருக்குப் புத்தி பிடிபடவேண்டும் என்பது அவள் எண்ணம்.

அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின் இரண்டு நாள் விடுமுறை முடிந்து பாடசாலை ஆரம்பித்ததும், அவளைத் தனியாகக் கூப்பிட்டு அனுப்பியிருந்தார் சம்சுதீன் மாஸ்டர். அன்று இரவு அவரையறியாமல் அவர் செய்து விட்ட தவறுக்காக வருத்தம் தெரிவிப்பதற்குத்தான் தன்னை அழைக்கிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டாள். பாவம்; மனிதன் என்பதே தவறுகளும் குற்றங்களும் நிறைந்த ஒரு வெறும் ஐடம்தானே என்று தன்னுள்ளேயே அவள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

சம்சுதீன் மாஸ்டர், முதலாம் வகுப்பில் சின்னப் பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் அமர்ந்திருந்தார். அவள் அவருக்குப் பக்கத்தில் போய் நின்றுகொண்டதும், அவர் சிரித்துக்கொண்டே 'என்ன உங்களை இந்தப் பக்கமே காணவில்லையே!' என்றார். அவள் பதில் பேசவில்லை. வழக்கமான புன்முறுவல் அவளுடைய வதனத்தில் இழையோடியது. சம்சு

தீன் மாஸ்டர் அவளைத் தப்புக்கணக்குப் போட்டுவிட்டார்.

'என்ன, அன்றைக்கு ராத்திரி பதிலே சொல்லாமல் போயிட்டீங்க. நான் சொன்ன விஷயம் எப்படி? இண்டைக்கிராத்திரி 'தெரியாத கணக்குக் கேக்கப் போறேன்' என்று உம்மாக்கிட்டச் சொல்லிப் போட்டு வீட்ட வாங்களான். அங்கே நான் மட்டுந்தான் தனியாக இருப்பேன்'

அவள் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அவளுடைய பார்வையில் இப்போது குளுமை இல்லை. முகத்தில் மலர்ச்சி இல்லை. தான் எண்ணிக்கொண்டு வந்ததற்கு முற்றிலும் மாறாக, சம்சுதீன் மாஸ்டர் நடந்து கொள்வதைக் கண்டதும் அவளுக்கு அவர்மீது அருவருப்புத் தோன்றியது. தன்னை ஓர் சனப்பிறவியாகவும், ஒரு சில ஆண்டுகளின் உடல் வேட்கையைத் தணிக்கக்கூடிய விலைமாதாகவும் அவர் எண்ணிக்கொண்டிருப்பதை நினைக்கையில் அவளுடைய உள்ளம் துயரத்தால் உருகிக்கரைந்தது. 'சீ.....; இப்படியும் ஒரு பண்புகெட்ட ஜென்மமா? அதுவும் வாத்தியார் என்ற போர்வையில்!' என்று அவள் தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்டாள்.

அவர் மீண்டும் கேட்டார். 'என்ன, நான் சொன்ன விஷயம்பற்றி.....'

அவர் முடிக்கவில்லை. அவள் ஆவேசம் கொண்டு குறுக்கிட்டாள். 'என்ன சேர் இது? ஒரு மாணவிகிட்டே ஆசிரியர் கேட்கக்கூடய கேள்வியா இது? அதுக்கு வேறே ஆணைப் பாருங்க! இனிமே இப்படிப்பட்ட கதைகதைச்சீங்கண்டா பிரின்சிபலுக்கிட்டே சொல்லுவன்'

அவள் தன் மனக்குமைச்சலை ஒரு சில சொற்கள் மூலம் கொட்டிவிட்டு நகர எத்தனிக்கையில் சம்சுதீன் மாஸ்டர் சொன்னார்:

‘என்ன பெரிய உத்தமி வேஷம் போடுறீங்க. உங்களை யும் தெரியும். உங்க உம்மா ஒரு காலத்தில நடந்த நடப்பையும் தெரியும். ஏதோ, தெரிஞ்சு பிள்ளையாயிறறெண்டு பார்த்தீர் பத்தினி வேஷம் போடுறீங்களே,

அவளால் அதற்கு மேல் தாங்க முடியவில்லை. பொங்கி வந்த அழகையை அடக்கிக் கொண்டு கூறினாள்.

‘உம்மா ஒரு காலத்தில தவறிப்போய் நடந்திட்டா என்கிற துக்காக, நானும் அந்தத் தவறைச் செய்யணுமா? உங்களை யுந்தான் எடுத்துக்கங்களேன். உங்க உம்மா, வாப்பா ஊரில மானம் மரியாதையோட வாழுற நல்ல குடும்பத்தில் உள்ளவங்க. அவங்களுக்குப் பொறந்த நீங்க.....?’

அவள் வார்த்தையை முடிக்காமல் விருட்டென்று நடந்தாள். சம்சுதீன் மாஸ்டரின் உள்ளத்தில் அவள் கடைசியாகச் சொன்ன சொற்கள் ‘சுருக்’ கென்று தைத்தன. அவருக்கு முன்னாலிருந்த சின்னஞ்சிறிய

பிள்ளைகள், விஷயம் எதுவும் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் அவரை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

அங்கிருந்து வெளியேறிய அவளுக்கு அழகை பிறந்து வெடித்தது. சண்டாளிலிருந்து பெருக்கெடுத்த நீரைக் கைக்குட்டையில் சேமித்தவண்ணம், அந்தப் பிரச்சினைக்கு இறுதித் தீர்வு காணும் பொருட்டு அதிபரின் அறையை நோக்கி நடந்தாள். பெற்றவள், தெரிந்தோ தெரியாமலோ செய்துவிட்ட தவறுக்காக, அவளுடன் சேர்த்து மகனையும் பழிவாங்கத் துடிக்கும் அற்பர்களின் கொடூரச் செயல், அவளைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தது.

பெண்மைக்கு மகத்துவம் கொடுக்கும் சமுதாயத்தில் ஒரு பெண்ணின் கற்புக்கு வழங்கப்படும் அந்தஸ்து இவ்வளவு தானா?

ஒரு வாரத்தில்.....

சம்சுதீன் மாஸ்டர், தாரத்துக் கிராமத்தில் உள்ள — ஆண்பிள்ளைகள் மாத்திரம் படிக்கும் — ஆரம்பப் பாடசாலை ஒன்றுக்கு மாற்றப்பட்டிருப்பதாகப் பாடசாலை எங்கும் பேச்சு அடிபட்டது. ★

‘‘ஒரு எழுத்தாளன் தெளிவாக எழுதினால், அவன் எப்பொழுது போலியாகப் பேசுகிறான் என்பதை எவரும் காண முடியும். ஆனால் நேரிடையான உண்மையை மறைப்பதற்காகத் தனது எழுத்திலே ஒரு புகைப்படலத்தை அவன் உருவாக்கினால், அவனது போலித்தனத்தை எளிதிலே கண்டுபிடிக்க முடியாது.’’ என்று ஹெயின்ஸ்டே கூறுகிறார்.

இத்தகைய எழுத்தாளரை நோக்கி நாம் இவ்வாறு கூறலாம்; போதும் உங்கள் போலித்தனம்; இதோ ஒருதாள் இருக்கிறது; நீங்கள் சொல்ல விரும்புவதை எளிமையாக இதில் எழுதுங்கள்; உங்கள் கருத்துக்களை நேர்மையாகவும் நேரிடையாகவும் வெளியிடுங்கள்.’’

இப்படிப்பட்ட வேளையில், அவரிடம் சரக்கு ஒன்றுமில்லை என்பது வெளியாகிவிடும்.

நூல்: 'மண்ணிலிருந்து விண்ணிற்கு'

ஆசிரியர்: டாக்டர் க. இந்திரகுமார்;
பிரசுரம்: வீரகேசரி;
பக்கம்: 188; விலை: ரூபா 7 - 50

சமகால
தமிழ் இலக்கியத்தில்
ஒரு மைல்கல்

— பேராசிரியர் கா. குலசத்தினம்

1957 ஆம் ஆண்டு உலகின் முதலாவது செய்மதி சோவியத் நாட்டினால் விண்வெளிக்கு ஏவப்பட்ட நாளிலிருந்து, விண்வெளிப் பயணவியல் என்ற புதியதோர் அறிவியல் துறையின் வளர்ச்சியை உலகம் கண்கண்டுள்ளது.

பௌதிகவியல், உடற்கொழிவியல், இயக்க விசையியல், மின் காந்தவியல், புவிச் சரிதவியல், வானியல், வானவியல், ஒளியியல் போன்ற பல அறிவியல் பிரிவுகளைத் தழுவிநிற்கிறது விண்வெளிப் பயணவியல்.

எனினும் விண்வெளிப் பயணவியல் விஞ்ஞானிகளுடையதோ அல்லது விஞ்ஞான மாணவர்களுடையதோ பிரத்தியேக சொத்து என்ற நிலை இன்று இல்லை; அது எல்லாருக்கும் சொந்தமானது; அது எல்லாரையும் கவருவது. அவ்வாறிருப்பினும் விண்வெளிப் பயணவியல் சம்பந்தப்பட்ட எந்தத் தகவல்களினதும் பூரண முக்கியத்துவத்தைக் கிரகித்துக் கொள்வதாயின், அத்துறை பற்றி ஓரளவு அறிவு பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அத்துறையில் பின்னணி இலக்கியம் அத்தியாவசியம் ஆகின்றது.

இத்தகைய இலக்கியம் ஆங்கிலத்தில் போதுமான அளவு உள்ளது. ஆனால் நான் அறிந்த மட்டில், இலங்கையிலும் சர்-தமிழ்நாட்டிலும் சரி, அறவே இல்லை. அது தமிழ் நாட்டை விட இலங்கையைப் பொறுத்த மிகவும் பாரதூரமான ஒரு விஷயம் என்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனில் மாணவர்களுக்கு தமிழில் விஞ்ஞான போதனையை ஏற்படுத்துவதில் தமிழ் நாட்டை இலங்கை முந்தியுள்ளது.

இந்த மந்தமான பின்னணியின் முன்னால் வைத்து நோக்கும்போது தமிழில் இத்துறையில் டாக்டர் க. இந்திரகுமாரின் "மண்ணில் இருந்து விண்ணிற்கு" ஒரு முதல் முயற்சி என்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

விஞ்ஞான மாணவர்களுக்குரிய தகவல்கள் பெருமளவில் நிறைந்த ஒரு வெளியீடாக மட்டும் அது அமையவில்லை. ஆனால் சாதாரண மக்களுக்கும் பயன்படக்கூடிய ஒரு அற்புத நூலாகவும் அது அமைந்துள்ளது. விண்வெளிப் பயணவியல் துறையில் எமது நாட்டில் கிடைக்கின்ற தசராசரி அமெரிக்க-ஆங்கில நூல்களுக்கு நிகராக அல்லது சில அம்சங்களில் அவற்றையே

மிஞ்சியும் நிற்கிறது மண்ணில் இருந்து விண்ணிற்கு.”

வாணவியலின் ஆரம்பம் முதல் 1973ன் இறுதி விண்வெளிச் சாதனை வரையிலான ஒரு சகாப்தத்தை ஏறத்தாழ 200 பக்கங்களுக்குள் அடக்கியுள்ளார் ஆசிரியர். சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால், விண்வெளி ஆய்வுபற்றி எவரும் அறிந்திருக்க வேண்டிய அனைத்தும் அடங்கிய மிகப் பூரணமான நூல் இது என்று கூறலாம்.

ஒரு மருத்துவக் கலாநிதியான ஆசிரியர் இவ்வளவு சிக்கல் வாய்ந்த ஒரு அறிவியல் துறையை மிகவும் தெளிவான, எழிலான தமிழ் நடையில் தந்துள்ள பாங்கு என்னை அதிசயிக்க வைக்கிறது. தனது தொழிற் துறைக் கல்விக்கு அப்பாற்பட்ட சிக்கல்வாய்ந்த அறிவியல் துறையை மிகவும் எளிதாகவும் நிறைவாகவும் ஆசிரியர் சமாளிக்கும் முறை எனக்கு வியப்பைத் தருகிறது.

விண்வெளிச் சாதனைகளின் விஞ்ஞான முக்கியத்துவத்தைத் திறமையாக எடை போட்டதோடு மட்டும் நிலவாது, அச்சாதனைகளின் பின்னணியில் உள்ள அரசியல் சுழிக்களையும் சாதாரணமாக வெளிப்படுத்தி உள்ளார் ஆசிரியர். இது இந்நூலின் மதிப்பை மேலும் உயர்த்தி நிற்கிறது. அமெரிக்க - சோவியத் அம்புவி ஆய்வுமுறைகளை ஒப்புநோக்கி ஆராய்வதில் ஆசிரியர் முன்வைக்கும் வாதங்களில் ஒரு அசல் தன்மை தொனிக்கிறது. இது இத்துறையில் அவருக்கு உள்ள ஆழ்ந்த விளக்கத்தை உணர்த்துவதாய் உள்ளது.

பல புகைப் படங்களும் விளக்க வரை படங்களும் இந்நூலை அணி செய்கின்றன. முன்

அட்டை விண்வெளி வீரரும் ஓவியருமான அலெக்ஸி வியனோவின் கற்பனையில் உதித்த ஒரு மயிர்க் கூச்செறியும் வேற்றுலகத்தைச் சித்தரிக்கும் 'அழகிய' வண்ணப் படமாகும். பரந்த விண்வெளியில் வியனோவ் மிதக்கும் வண்ணப்படம் பின் அட்டையை அலங்கரிக்கிறது.

நூலின் அணிந்துரையில் பேராசிரியர் ஆ. வே. மயில்வாகனம் அவர்கள் இலங்கையின் முதலாவது விஞ்ஞானப் பின்னணி இலக்கியத்தைப் படைத்தமைக்காக ஆசிரியரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து வாழ்த்தியுள்ளார், விண்வெளி ஆய்வு சம்பந்தப்பட்ட சகல அடிப்படைச் செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் தெள்ளிய, அழகிய தமிழ் நடையில் ஆசிரியர் தந்திருக்கும் முறை பற்றி அவர் ஆழ்ந்த திருப்தி தெரிவித்துள்ளார். இந்நூலைப் பார் விரும்பிப் படிப்பார் மீண்டும் மீண்டும் படித்து இன்புறுவர் என்றும், இந்நூலில் மேலும் பல பதிப்புக்கள் வெளிவர வேண்டும் என்றும் பேராசிரியர் மயில்வாகனம் நம்பிக்கை தெரிவித்துள்ளார்.

அவரது கருத்துக்களை எது வித தயக்கமும் இன்றி நானும் வழி மொழிகின்றேன்.

சமகாலத் தேவைகளை நிறைவுசெய்யும் வகையில் 'மண்ணில் இருந்து விண்ணிற்கு' தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு மைல் கல்லாகும். இது ஒவ்வொரு விஞ்ஞான மாணவனுக்கும் உரிய ஒரு நூல்; ஒவ்வொரு நூலகத்தையும் அணி செய்ய வேண்டிய ஒரு நூல்; விண்வெளிப் பயணவியலின் பின்னணியை உணர்வதற்கு பொது மக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் உரிய நூல்.

மனிதனை — மனிதனாகக் கண்டவர் தத்துவ மேதை நவீமீ

எம். ஏ. சிவராம்

மதத்தை அரசியலில் ஈடுபடுத்துவதை பலமாகக் கண்டித்தவர் கார்ல்மார்க்ஸ். 'மதம் மக்களுக்கு அபினைப் போன்றது' என்று கூறினார். மனிதன் கடவுளையும் மதத்தையும் தன் சொந்த விசயமாக வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அதைப் பொதுவிசயத்தில் — அரசியல் விவகாரத்தில் புகுத்த வறு தவறு என்ற கருத்தை வெளியிட்டவர் லெனின்.

ஆனால் இந்தக் கருத்துக்கள் எப்படி இருந்தபோதிலும் சோஷலிச சித்தாந்தம், இன்று உலகத்தில் அதிக மக்களைத் தன்பக்கம் இழுக்கும் சக்தி படைத்து விளங்குகிறது. சோஷலிச நாடு முதலாளிவர்க்க நாடு என்று இன்று உலகம் இரண்டு பிரிவாகப் பிரிந்துள்ளது.

ஆனால் மார்க்ஸுக்கு 600 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்து வந்த ஒரு தத்துவ மேதை வரலாற்றிலே மார்க்ஸின் தந்தை என்று பொது உடமை நாட்டிலே போற்றப்பட்டு வருபவர்தான் உலகில் ஒரு தலைசிறந்த கவிஞரும், தத்துவ ஞானியுமான அஸர்பைஜானில் பிறந்த இமாதுத்தின் நஸீமீ என்பவர். நஸீமீயின், தத்துவ ஞானம் பாமர மக்கள் எளிதில் புரிந்து கொள்வதில் பெரும் கஷ்டம் நிறைந்ததாகக் காணப்படுகிறது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வள்ளுவன் 'எண்ணாம எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்' என்று குறள் பாடினான். நஸீமீ அவனைவிட ஒரு படி மேலே ஏன், எல்லை கடந்து போய்விட்டார். 'ஹூருபிஸம்' என்பது அவர் கடைப்பிடித்து வந்த தத்துவம். 'ஹூருபிஸம், என்றால் (எழுத்துக்கள்) என்ற அரபிக் சொல்லில் இருந்து பிறந்தது. அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படை 'எண்ணையும் எழுத்தையும், சொல்லையும், தெய்வத்தன்மை கொண்டதாகக் கருதுவதாகும்'.

எண்ணும் எழுத்தும் இல்லாவிட்டால் உலகமே இயங்காது என்று எண்ணினார் நஸீமீ. 'எண்ணில்லாவிட்டால் வாஸ்ததை அளந்து கணக்கிட்டிருக்க முடியுமா? பூமியின் சுற்றளவைத் தெரிந்திருக்க முடியுமா? எழுத்தில்லாவிட்டால் மனிதன் குருடனாகத்தானே வாழ்ந்திருக்க முடியும்? மாவிடனே நீயே சொல்ல!' என்று கேட்கிறார் நஸீமீ.

அவர் கடைப்பிடித்து வந்த 'ஹூருபிஸத்தின்' தந்தை அஸர்பைஜானில் பிறந்த தத்துவ ஞானியான பஸ்லுல்லாஹ் நஸீமீ என்பவர். இவர்தான் நஸீமீயின் குரு. அவருடைய 'ஜாவதன் நாமா'வில் (அமரத்துவத்தின் நூல்) தன்னுடைய கொள்கையை விளக்கி எழுதி இருக்கிறார். ஆனால் அந்தக்

கொள்கையை உலகத்திற்குப் பரப்பியவர் நலமீ.

தைமூரின் மகன் மீரான்ஷா ஆட்சியில் நலமீ தூக்கிவிடப்பட்டார். தன்னுடைய குருவுக்கு நியாயமற்ற தன்மையில் மிகுந்தனமாக அரசன் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டதை நினைத்துக் கண்ணீர் விட்டார், நலமீ. அதன்பின் அந்த நாட்டைவிட்டு துருக்கி தேசத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். அங்கும் தன் கொள்கை பரப்பிய குற்றத்திற்காக சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்.

மனிதனின் ஆற்றலையும், அழகையும் போற்றும் நலமீ, ஆண்டவனை நோக்கி, 'நீ ஆறியும் அந்தமும் இல்லாதவன். ஆகையால் இவ்வுலகில் படைப்பாளன் நான் தான்' (மனிதன் தான்) என்று வாதுகொடுக்கிறார். எல்லாப் பொருட்களின் படைப்பாளியும் மனிதன் தான் என்பது அவருடைய அசைக்க முடியாத கொள்கை. மனிதனை படைப்பாளன் என்று வீரமுழக்கம் செய்யும் நலமீ, மக்களை நோக்கிச் சொல்லுகிறார். 'உலகத்தில் நாளைக்கு என்று எண்ணி அந்த நாட்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்காதே! இன்றைக்கு உள்ளதை இன்றே செய். எந்தக் காரியத்தையும் ஒத்திப்போடாதே!' என்ற கருத்துக்களை அவருடைய கவிதைகளில் காணலாம்.

அடுத்த உலகத்தைப் பற்றி அவர் இட்டவட்டமாகக் கூற மறுத்துவிட்டார். 'கல்லறைக்கு அப்பாற்பட்ட இன்பத்தை நினைத்து ஏங்காதே' என்று சொல்லும் அவர், தத்துவ போதகர்களையும், சட்டமியற்று

வேரையும் கண்டிக்கிறார். 'அறிஞனே, நாளைக்கு என்ற காரணத்தைக் கூறி என்னை பயமுறுத்தாதே! இன்பமான வாழ்வும் தேவலோக மங்கையும் சொர்க்கத்தில் கிடைக்கும் என்று நீ சத்தியம் செய்து கூறுவதை என்னை நம்ப முடியவில்லை. நான் உலகத்தில் மனிதவர்க்கத்திற்கு நன்மை செய்வது தான் என்னுடைய வாழ்க்கையின் இலட்சியம் என்பதை உணர்ந்து நடக்கிறேன்'

'இதயமே வெறும் வாக்குறுதிகளை மறந்துவிடு. நேற்றையப் பொழுது நம்மை விட்டுக் கடந்து போய்விட்டது. நாளைப் பொழுதை நாம் அறிய முடியாது. எனவே இன்றையப் பொழுதை இன்பமாக கழி' என்று அவர் பாடிய கவிதைகள் தனிச் சிறப்புடையதாகக் கருதப்படுகின்றன.

இவ்வாறு முற்போக்குவாதியாக மனிதனை படைப்பாளி என்று தத்துவம் பேசும் நலமீ, மனிதனின் ஆற்றலையும், மேதையையும், அறிவின் மகத்துவத்தையும், புகழ்ந்து, மனிதநேயத்தை வளர்த்து, மனிதநலக் கொள்கைகளைப் பெருமளவில் உயர்த்திய பெருமைக்குரியவர். அவர் தார்மீகத் தூய்மைக்காகப் போராடினார். 'ஏ, மனிதனை நீ என்றைக்கும் உண்மை பேசு. உன்னைப் போன்ற மனிதனை மதித்து நடக்கக் கற்றுக்கொள்' என்று அறிவுரை கூறுகிறார்.

அவர் பிறந்த 600-ஆம் ஆண்டு விழா உலகத்தில் பல நாடுகளில் கொண்டாடப்

பட்டது. சென்ற வருடத்தில் மாஸ்கோவிலும், ரஷ்யாவில் பல ஊர்களிலும் நினைவு விழாக்கள் நடைபெற்றன. அஸர்பைஜானில் அறிவியல் கழகம் நடத்திய விழாக்களில் யுனெஸ்கோவும் பங்குபற்றியது.

‘நஸீமீயின் கவிதைகள் வாழ்வின் எழிலையும், மகிழ்ச்சியையும், போற்றுகின்றன. மனிதன் மேலும் ஆன்மீக வளர்ச்சி பெற்று உறுதியுடன் செயலாற்றக்கூடிய அவனது திறமையில் அவருக்குள்ள உறுதிப்பாட்டையும், நம்பிக்கையையும் அவருடைய கவிதைகளில் எதிரொலிக்கின்றன. சிந்தித்து மத வெறியை எதிர்த்து அடிமை எண்ணங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுமாறு அவர் மானிட வர்க்கத்தை அறைகூவி அழைக்கிறார்’ என்று அஸர்பைஜான் குடியரசுத் தலைவர் நிகழ்த்திய சிறப்புரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நஸீமீனுடைய நூல்களைத் திரட்டி அஸர்பைஜான் குடியரசிலுள்ள அறிவியல் கழக மொழிநிலையத்தில் ஆராய்ச்சியாளரான வஜீப் அஸ்வனோவ் இரு தொகுதிகளாகத் தொகுத்து உரை விளக்கம் செய்து இருக்கிறார்.

துருக்கி தேசத்தைச் சென்றடைந்த நஸீமீ, அவர் பாடிய ஒரு பாடலை ஒருவன் பாடியதால் அவனுக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. தூக்குமேடையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த அந்த வீரவாலிபன் கடைசிவரை தான் பாடிய பாடலை இவற்றியவரைச் சொல்லவே இல்லை. இதையறிந்த நஸீமீ அந்த இடத்துக்கு விரைந்து சென்றார். இந்தப் பாடலை நான்தான் இயற்றிய

வன் என்று கூறினார். உடனே நஸீமீக்குச் சாகுமட்டும் சவுக்கடி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு கட்டப்பட்டது. இந்தக் கொடுமையான சாவை மனம் உவந்து தமக்கு உரித்தான பண்புடன் ஏற்றுக் கொண்டார்.

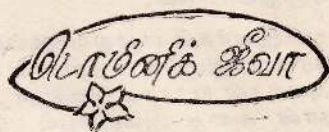
நஸீமீனுடைய தத்துவங்களை, அவருடைய போதனைகளைப் புரிந்துகொள்வதிலும், விளங்கிக் கொள்வதிலும், மக்களுக்கு அதிக கஷ்டங்கள் இருந்தபோதிலும், அவருடைய கொள்கையை மத்திய கிழக்கிலும், துருக்கி தேசத்திலும், ஆதரிக்கும் அறிஞர்கள் கூட்டம் இருக்கத்தான் செய்கிறது.

மத்திய கிழக்கு தேசங்கள் அவற்றைச் சுற்றியுள்ள நாடுகள், குறிப்பாக அவருடைய தாய் நாடு அஸர்பைஜான் இவற்றின் சமூக, அரசியல் கலாசார முன்னேற்றத்தில் வேருன்றி வளர்ந்தவையே நஸீமீயின் கவிதைகள். மனிதனுடைய மேம்பாட்டைப் பற்றி அடிக்கடி குறிப்பிடப்படும் நஸீமீயின் கவிதைகளில், சில சமயங்களில் அவருடைய தொனியில் மனிதனைப்பற்றிய அவநம்பிக்கையை நாம் கேட்கிறோம்.

தன் கவிதைகளில் வாய்மையைப் போற்றி மனித இடயத்தின் ஆன்மாவின் மேன்மையை, எழிலைப் புகழ்ந்து, பாடிய நஸீமீ இன்னொரு மனிதனுக்காக — தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்க மறுத்து தன் உயிரை விடத் துணிந்த ஒருவனுக்காக நீதியின் வெற்றிக்காகத் தன் வாழ்க்கையை தியாகம் செய்த மாபெரும் மனிதனாக வரலாற்றில் இடம் பெற்றுவிட்டார். ★

சில அபிப்பிராயங்களும்

சினேகபூர்வமான சில கருத்துக்களும்

மிக ஆழமாக அவதானித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு ஒன்று புரியும். எங்குமே எழுத்தாளன் ஒருவன் சிறந்த பேச்சாளனாக இருப்பதில்லை; சிறந்த பேச்சாளன் ஒருவன் பிரபல எழுத்தாளனாகி விடுவதுமில்லை.

நமது நாடு இதற்கு விதிவிலக்கு.

நமது நாட்டில் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களெல்லாம் மிகச் சிறந்த பேச்சாளர்களாக விளங்குகின்றனர்.

இது நமக்குக் கிடைத்த பெறுமதிமிக்க கௌரவம்.

எனவே எழுத்தில் மாத்திரமல்ல, கருத்திலும் மக்களை நேரிலும் தெரிந்து வைத்திருக்கின்ற இந்தப் படைப்பாளிகளை ஒரு சில சுலோகமெழுப்பிகள் திசைதிருப்பி ஏமாற்றிவிட முடியாது.

நமது நாடு சிறிய நாடு செய்திப் பரிவர்த்தனைகள் மிகத்துரிதமாகப் பரவக் கூடிய வாய்ப்பு வசதிகள் இதனால் அதிகரிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே சமுத்தின் எந்த ஒரு மூலையில் இருக்கின்ற ரசிகனுக்கும் தகவல்களின் கனம் காத்திரத்தை வைத்துத் தரமான வாசகன் எழுத்தாளனை எடைபோட்டு விடுகின்றான்.

நாங்கள் நமது நாட்டு எழுத்தாளர்களைப் பற்றி அசட்டையாக இருந்துவிடலாம். ஆனால் இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்கள் ஒவ்வொருவரையும் பற்றி — அவர்களது சொந்தப் பலவீனங்கள் உட்பட — கணிசமான வாசகர்கள் தெளிவாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றனர் என்ற உண்மையை நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களினது வாயினாலேயே சொல்லக் கேட்டுத் திகைப்படைந்திருக்கின்றேன்.

எனவே யதார்த்த நிலையைப் புறக்கணித்து, வீர, சூர, உதிபுத்திசாலித்தன வாதிகளாகக் குரல் எழுப்பும் இந்தப் புதுச் சிவப்புக் கூட்டம் முடிவில் எந்த மக்களைச் சாட்சிக்கொடுக்கின்றார்களோ அந்த மக்களை விட்டே தனிமைப்பட்டுப் போவார்கள் என்பதை நான் உறுதியாக நம்புகின்றேன்.

இவர்களை நான் மதிக்கின்றேன். ஆனால் நடைமுறைக் கொவ்வாத சுலோகங்களை மிக ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குப் பின்னர் நான் முற்று முழுதாக நிராகரிக்கின்றேன்.

இன்னும் ஒரு சாரார்கள் — இவர்களிடம் எனக்கு அநுதாபம் ஏற்படுவதுண்டு. அடிக்கடி எரிச்சலும் வருவதுண்டு.

மல்லிகை அதுபவத்திலிருந்தே இதை நான் கற்றுக் கொண்டேன்.

மல்லிகைக்கு இவர்கள் எழுதுவார்கள்.

இவர்கள் எழுதுவதெல்லாம் தரமானதுமல்ல. தரமானதை அவர்கள் யாராக இருந்தாலும் நான் அதை அலட்சியம் செய்வதுமுல்லை.

மல்லிகையை ஆரம்ப காலத்திலிருந்து படித்து வருபவர்களுக்கு மல்லிகை இளம் எழுத்தாளர்களுக்குக் கொடுத்து வரும் முக்கியத்துவம் விளங்கும்.

தொடர்ந்து தங்களது படைப்புக்கள், கருத்துக்கள் மல்லிகையில் இடம் பெறவில்லை என்றவுடன் இவர்களில் சிலருடைய கருத்துக்கள் மல்லிகையைப் பொறுத்தவரை திடீரென ஒருநாள் வெளிவரும்.

'மல்லிகை இப்பொழுது தரவில்லை!' இது ஒருவர். 'மல்லிகை இலக்கியப் பத்திரிகையல்ல!' இது இன்னொருவர். 'மல்லிகை ஒரு கோஷ்டியின் சஞ்சிகை' இது வேறொருவர்.

இப்படியாக மல்லிகையைப் பற்றிய கருத்துக்களை மல்லிகையை வாயாரப் புகழ்ந்தவர்களே உளறும் பொழுது, உளறக் கேட்டதைக் கேட்கும் பொழுது, இவர்களது மனப்பான்மையை எண்ணி இவர்களுக்காக நான் பரிதாபப் படுகின்றேன்.

தமக்கு இடம் கிடைக்கவில்லையே என்ற ஒரேயொரு காரணத்திற்காக இப்படியாகப் பேசும் சில இலக்கிய நண்பர்களை நான் இனங் கண்டு வைத்திருக்கின்றேன். இவை நேர்மையான கருத்துக்களல்ல;

வேறும் காழ்ப்பு உணர்ச்சி என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

எனது கடந்த காலப் பொது வாழ்க்கையில் நான் எத்தனையோ கசப்பான அதுபவங்களைப்பெற்றுவிட்டேன். எனவே நான் இப்படியான சில்லறைக்குற்றச் சாட்டுக்களைச் சில்லறைத் தனமாகச் சொல்லி, தம்மில் தராமே மகிழ்பவர்களை எண்ணி என்னை நானே அலட்டிக் கொள்வதுமில்லை.

மல்லிகை ஓர் அடிப்படை நோக்கத்திற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதே தவிர, ஆட்களை விளம்பரப் படுத்துவதற்காகத் தொடங்கப்பட்ட ஏதெல்லாம். எத்தனையோ தடவைகளில் நான் எழுத வேண்டும் என ஒதுக்கி வைத்திருந்த பக்கங்களை பொது நோக்கிக் கருதி நானே விட்டுக் கொடுத்திருக்கின்றேன். ஆகவே யார் எழுதுகின்றார்கள் - யார் எழுதவில்லை என்பதல்ல இங்கே பிரச்சினை.

நமது கருத்து - நாம் நமபும் நோக்கம் - நமது நெடும் பயணத்திலு ஒரு மைல் கல் - வெற்றி கொள்ளப்பட்டுள்ளதா எனக் கூட்டு மொத்தமாகக் கணிப்பீடு செய்து, மல்லிகையின் இலக்கியத் தாக்கத்தை நாம் எடை போட வேண்டுமே தவிர, இவரும் அவரும் எழுதுகிறார்கள்; எனது படைப்பு இடம் பெறவில்லையே என அங்கலாய்த்துக் கருத்துச் சொல்பவர்களின் இலக்கிய நேர்மைமையே நான் சந்தேகப்படுகின்றேன்.

வேறொரு சாரார் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நமது அரசியல் கருத்துக்கு நேர் எதிரானவர்கள். அரசியலில் நாம் எதிரான அணியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தாலேர என்

னமோ நாம் இலக்கியத்துறையில் சொல்லும் அல்லது கடைப்பிடிக்கும் நல்லவைகளை மறுதலிப்பதே இவர்களின் நோக்கமாகவுள்ளது. ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இந்தக் கண்முடித்தனமான அரசியல் காழ்ப்பு உணர்ச்சி அவசியம்தானா என்பதை இவர்கள் யோசிப்பதில்லையோ என அடிக்கடி நான் நினைத்துப் பார்ப்பதுண்டு.

சுதந்திரனில்தான் நாங்கள் ஆரம்பகாலத்தில் எழுத்தாளராக அறிமுகப் படுத்தப்பட்டோம். நமது எழுத்தாற்றலை ஊக்குவித்து, தளம் அமைத்துத் தந்ததே ஆரம்ப காலத்தில் சுதந்திரன்தான். இதைச் சொல்லும்போது நாம் அரசியல் கூச்சமடைவதில்லை. இதே சுதந்திரன் இற்றைவரைக்கும் என்னை 52 தடவைகளுக்கு மேல் தாக்கி எழுதியிருக்கின்றது. அதுவல்ல இங்கு பிரச்சினை.

எந்தவித அரசியல் தாக்க உணர்வுமற்ற பொது இலக்கிய ரசிகர்களிடம் கேட்டால் ஒன்றை மனமார ஒப்புக் கொள்ளுகின்றனர்.

அதாவது இடதுசாரி இயக்கங்களைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் தான் - மார்க்ஸிஸ்ட், லெனினிஸ்தத்தை நம்பிச் செயல்படும் படைப்பாளிகள் தான் - இந்த நாட்டில் சகலரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க எழுத்தாளர்களாக, விமர்சகர்களாக விளங்குகின்றவரே; இது ஏன்?

எந்தவிதமான வெறுப்பு உணர்ச்சிகளுக்கும் தமது மனதில் இடம் கொடாமல் இந்த யதார்த்த உண்மையை நமது எதிராளி நண்பர்கள் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

கவிஞர்களா, சிறுகதை எழுத்தாளர்களா, நாவலாசிரியர்களா, அல்லது பிரபல விமர்சகர்களா யாவர எடுத்துக் கொண்டாலும் இவர்களில் மிகப் பெரும்பாலோர் கேரளத்தைப் போல, இடதுசாரி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக, அல்லது அதில் அபார நம்பிக்கை உள்ளவர்களாகத் திகழுகின்றனரே இது ஏதோ தற்செயலானதா?

இந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்களைப் பற்றியெல்லாம் துரோகிகள், ஐந்தாம் படைகள், காட்டிக் கொடுப்பவர்கள், சஜைகளுக்காக ஜலரா போடுபவர்கள் என்றெல்லாம் சுதந்திரன் வட்டாரம் குற்றஞ் சுமத்தி வருகின்ற போதிலும் இங்கும் கடல் கடந்தும் இவர்களினது ஆற்றலை மதித்துக் கொளவித்துப் பாராட்டுகின்றனரே தமிழ் மக்கள், அந்தத் தமிழர்கள் தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே இல்லையா?

தங்களது அரசியல் இயக்கம் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே தமிழ்..... தமிழ்..... எனக் கூப்பாடு போட்டது மாத்திரமல்ல, யாழ்ப்பாணத்து மக்களைத் திரட்டி 1961-ல் சத்தியாகிரயமும் தமிழின் பேரால் செய்யப்பட்டதே அதன் இலக்கிய அறுவடைதான் என்ன?

அங்கிருந்து படைப்பாளிகளாகப் புகழ் பெற்ற புதுமைலோலனும் நாவேந்தனும் இன்று முற்போக்கு அணிக்கு வந்து விட்டனரே இதற்கென்ன தகுந்த காரணத்தைச் சொல்லக்கூடும்?

திட்டலாம். இது எடுபடாது!

ஆக்கபூர்வமான ஓர் இலக்கியப் பரம்பரையைக் கட்டி

வளர்ப்பதற்கு ஒரு கட்சிக்குத் தான் விஷேச உரிமை என்ற மலட்டுவாதம் என்னுடையதல்ல அல்லது அது எங்களுடைய தனிப் பெரும் சொந்தம் என்று உரிமை பாராட்டிக் கொள்ளவும் நான் தயாராக இல்லை.

தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகள் நாமேதான் என இவர்கள் சவால் விடுகின்றனர். மற்றவர்களை விட, தமிழ் மக்களினது அரசியல், பொருளாதார, கலை, கலாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் எமக்குத்தான் தனிப் பெரும் சொந்தம் என இவர்கள் மேடைக்கு மேடை வாதாடத் தவறுவதில்லை.

அன்று தொடக்கம் பாராளுமன்றத்தில் தமிழர்களின் பெரும் பான்மைப் பிரதிநிதிகளாக இவர்களே வீற்றிருக்கின்றனர். இது மறுக்க முடியாத உண்மை.

இந்த யதார்த்தத்தை நான் அலட்சியம் செய்யவில்லை.

அரசியலில் தாங்கள்தான் மக்களின் பிரதிநிதிகள் எனப் பெருமை பேசும் இவர்களால் கலை இலக்கியத்துறையில் தங்களேதான் உண்மையான பிரதிநிதிகள் எனச் சொல்லமுடியுமா?

இங்கேதான் அவர்கள் செய்யும் அடிப்படைத் தவறு இருக்கின்றது என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

சம்பந்தப்பட்ட இயக்க நண்பர்களிடம் ஏதோ ஒரு குறைபாடு - இந்த மண்ணை நேசிக்க முடியாத பலவீனம் - இருப்பதாகவே என்பார்வைக்குத் தென்படுகின்றது.

எங்கெங்கெல்லாமோ வாழ்பவர்களுக்காக அவர்களினது சூப்பை, செத்தைகளையெல்லாம் தமிழின் பேரால் இங்கு இறக்குமதி செய்ய வேண்டுமெனக் கூக்குரல் போடும் இவர்கள்,

இங்கு எழுத்துடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் தங்களது கலைஞர்களைய புறத்திக்குடம் பண்ணி நடக்கிறார்களே இந்த மனப்பான்மைதான் இவர்களிடமிருந்த கலைஞர்கள் கழன்று வரக் காரணமோ என்று நான் நினைப்பதுண்டு.

நேற்றுவுரை நேர் எதிர்த்துருவங்களாக விளங்கி வந்த நிக் ஸன் - மாசேதுங் - பிரஸ் நோவ் - சாதிக் - இத்திரா - பூட்டோ - முஜிபுர் போன்றோர் சர்வதேச நிலை கருதி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவரையும் சந்தித்துப் பேசலாம் என்றால், இந்த நாட்டில் உள்ள நாமும் நமக்குள்ளும் - சிங்கள, முஸ்லிம் சகோதர எழுத்தாளர்களுடனும் கலந்து பேசி பொது நோக்கை முன் வைத்து ஒரு நவ இலங்கையைச் சிருஷ்டிக்கக் கருத்துப் பரிவர்த்தனை செய்ய முடியாதா என்ன?

கருத்துப் பரிவர்த்தனை இருக்கட்டும். பரஸ்பரம் திட்டாமல் ஒருவர் கருத்தை ஒருவர் பொறுமையாகக் கேட்டு மதிக்கப் பழகுவதைக் கூட்டுவோ தமிழ் உணர்வு தடை செய்து விட்டது?

தொடர்ந்து வந்துள்ள எனது கட்டுரைக் கருத்துக்களே முடிந்த முடிவல்ல. இதற்கு எதிரான கருத்துள்ளவர்களும் நம்மிடையே இருக்கின்றார்கள். எனவே அவர்களினது கருத்தை முழுமையாக நான் தெரிந்து கொண்டால்தான் என்னை நானே பூரணப்படுத்த முடியும். எனவே இத்துடன் இக் கட்டுரைத் தொடரை முடித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

(முற்றும்)

யாழ்ப்பாண நகரில் —

உணவுத் தட்டுப்பாடு நெருக்கடி
ஏற்பட்ட காலத்திலும்
தரமான, சுத்தமான,
சுகாதார முறைக்கு அமைய
தயாரான

- * 3-00
- * 4-30
- * 3-00

சிற்றூண்டி வகைகளுக்கு
பேர் பெற்ற ஸ்தாயணம்.
உணவு வகைகளுக்குப்
பட்டினத்தில் சிறந்த போசனசாலை
இதுவே

திருகொயின்ஸ் ஹொட்டல்

35, கஸ்தூரியார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

சுழத்து எழுத்தாளர்களின் தரமிக்க படைப்புக்கள்,
இலங்கையின் பிரபலமான இலக்கிய சஞ்சிகைகள்
இங்கு பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சோவியத் சோஷலிச இலக்கிய, விஞ்ஞான, அரசியல்
நூல்கள் இங்கே பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சுழத்து எழுத்தாளர்களும்
சுவைஞர்களும் எம்முடன் தொடர்புகொள்ளவும்
மாணவர்களுக்கும்

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

4, பஸ்திலைய வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

Popular Science Books

From **U.S.S.R.**

NOW AVAILABLE

	Rs. cts.
Physic and Music	4-50
The Clock of Living Nature	3-00
Outer Space and Man	3-00
Space and Time Perception by the Cosmonaut	3-00
The Moon and Man	3-00
In the Search for Beauty	3-00
The Quiet Sun	3-00
The Atom from A to Z	4-00
Wonders of the Night Sky	4-50
The Nine Colours of the Rainbow	5-50
The Mystery of the Earth's Mantle	3-00
This Chaney Chaney Chaney World	3-50
Man Versus Climate	3-00
Matter and Man	3-75
Cybernetics Within us	4-00

PEOPLE'S PUBLISHING HOUSE,

124, Kumaran Ratnam Road,

COLOMBO - 2.

Telephone : 36111

134, A காகிதச்செய்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும் வெவ்விவ்ருவருமான டெலிவரிக் தீவா ஆவர்களை மல்லிகை சாதனங்களுடன் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கை அச்சகத்திலும், அட்டை யாழ் மாநகர பல நேசக்கள் கூட்டுதலுச் சங்க கூட்டுறவு அச்சகத்திலும் அச்சிடப்படுகிறது.